

Zpravodaj

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

5/2026

Čest hrdinům nebo slib na "věčné časy"?

K 82. výročí

Ve Svidníku a na historickém bojišti Dukly se uskutečnily oslavy 82. výročí Karpatsko-dukelské operace. Připomněly jednu z nejvýznamnějších a zároveň nejkrvavějších vojenských operací. Součástí piety bylo také odhalení sochy maršála Koněva.

Na nejkrvavější bitvě při osvobození Československa se podíleli také volyňští Češi z 1. československého armádního sboru. Operace probíhala od 8. září do 28. října 1944 jako součást Východo-karpatské operace. "Náš" československý armádní sbor měl 630 padlých, zemřelých a nezvěstných a 4 069 raněných.

Mezi hosty sobotní piety byl ministr obrany Jaromír Zůna a doprovázel ho také slovenský velvyslanec v České republice Martin Muránský. "Zůstávám přesvědčen, že Dukla nese a stále ponese silnou symboliku a důležitý odkaz. Že mír armádního sboru na

Dukle není samozřejmostí. Že stejně jako v roce 1944 i dnes platí, že agresí a tyranii je třeba čelit silou a odvahou. Fica s prezidentem Putinem v letošním květnu, je to spíše akt politické loajality svém projevu. Zazněly i další projevy a byly zde položeny věnce.

Návštěvníci mohli sledovat rovněž leteckou ukázkou techniky Ozbrojených sil Slovenské republiky. Atmosféru historického místa doplnily prezentace klubů vojenské historie, jejichž členové představili dobové uniformy, výstroj a ukázky ze života vojáků. Program pokračoval ve Svidníku v areálu

Vojenského historického muzea. K vidění byla současná vojenská technika i dynamické ukázky jejího využití. Na programu byly také demonstrace boje zblízka a vystoupení Čestné stráže Ozbrojených sil Slovenské republiky. Součástí bylo také odhalení

nové sochy maršála Koněva u obce Kružlová na severovýchodě Slovenska, kterou provedl svaz protifašistických bojovníků SR. Maršál Koněv proslul v závěru druhé světové války, jeho osobnost se stala kontroverzní za potlačení protikomunistické vzpoury v Maďarsku v roce 1956.

Vzhledem k faktu, že odhalení této sochy bylo výsledkem jednání premiéra Fica s prezidentem Putinem v letošním květnu, je to spíše akt politické loajality než výraz vděku za hrdinské skutky.

Text: E. Langpaulová, foto: MO ČR

POZVÁNKA

VALNÁ HROMADA SČVP

**KDY: 24. 10. 2026
od 10:15 hod
registrace od 9,15 hod**

**KDE: Hotel LEGIE
Sokolská 486/33,
120 00 Praha 2**

**Delegáti
valné hromady
dostali
pozvánky.**

Z REGIONŮ

Pozvánka Uničov

Srdečně Vás i Vaše blízké zveme na společné setkání Volyňských Čechů a jejich přátel našeho regionu, které se uskuteční v neděli 18. října 2026 od 15 hod. v budově Kina na Moravském náměstí 1143 v Uničově.

Během setkání lze zaplatit členské příspěvky 300,- Kč na rok 2026. Prosím neposílejte členské příspěvky na účet sdružení uvedený ve Zpravodaji, ale na účet 255811745/0600, s uvedením jména.

Těšíme se na setkání s Vámi.

Pozvánka Podbořany

Region Podbořany srdečně zve na vánoční posezení, které bude v úterý 8. 12. 2026 v Muzeu Podbořany od 16,30 hod. Jako vždy je prosíme účastníky o drobné občerstvení sladké/slané a dobrou náladu. Pití zajištěno.

Výzva pro Šumperk

Upozornění a výzva pro členy regionu Šumperk.

Uvádím číslo sběrného účtu pro členy regionu Šumperk č.: 675836463/0300, na který zašlete, nebo zajistíte zaslání členského příspěvku na rok 2027 ve výši 300 Kč. Nezapomeňte uvést identifikaci platby tj. jméno a příjmení za koho se platí.

Všechny členské příspěvky uhradte do konce roku 2026. Děkuji. Jan Pavlica, ekonom SČVP, z.s.

Výzva pro Olomouc

Upozornění a výzva pro členy regionu Olomouc.

Uvádím číslo sběrného účtu pro region Olomouc č.: 675836463/0300.

Na uvedený účet uhradte, nebo zajistíte úhradu členského příspěvku na rok 2027 ve výši 300 Kč. Nezapomeňte uvést identifikaci platby tj. jméno a příjmení za koho se platí.

Členské příspěvky uhradte do konce roku 2026.

Děkuji. Jan Pavlica, ekonom SČVP, z.s.

Informace pro region Žatec

Členům regionu Žatec, kteří dosud neuhradili členský příspěvek na rok 2027 ve výši 300 Kč sdělujeme: uhradte příspěvek na účet regionu Žatec č. 247654268/0300 s uvedením jména a příjmení, za koho je příspěvek hrazen a to nejpozději do 20. listopadu 2026 nebo osobně v kanceláři v Tolstého ulici č. 969 vždy v pondělí od 10 do 12 hodin, tel. 415 710 734, případně u důvěrníků.

Publikace s volyňskou tematikou jako dárek můžete zakoupit rovněž v kanceláři nebo v Infocentru na náměstí Svobody v Žatci, případně v Infocentru v muzeu v Podbořanech.

XIII. DZIEŃ KRESOWY v Glubczycích

Na pozvání našich polských přátel ze Sdružení přátel Lwova a jiho-východního pohraničí, kteří se pravidelně zúčastňují tradičních setkání Volyňských Čechů a jejich přátel v Suchdole nad Odrou, se čtyřčlenná delegace Volyňáků z našeho regionu v sobotu 12.9.2026 vypravila na akci „XIII. DZIEŃ KRESOWY“, který se konal v Glubczycích v hotelu Domino. V průběhu odpoledne se podávalo výborné jídlo z kresowské tradiční kuchyně, také čaj, káva a zákusky. Město Glubczyce leží pouhých 5 km od hranic s Českou republikou a je partnerským městem Krnova, kde žije mnoho Volyňáků a jejich potomků. Tato blízkost přispívá k přátelství a dobré spolupráci mezi českými a polskými Volyňáky, která trvá již mnoho let.

Setkání se neslo ve velmi přátelské atmosféře, stejně jako vždy, ale tentokrát tu byla velká změna. Z vedení Sdružení přátel Lwova a jiho-východního pohraničí odchází jeho dlouholetý předseda pan Edward Wołoszyn i místopředseda pan Kazimierz Naumczyk. Oba byli uvedeni do čestných funkcí. Celá oficiální část setkání se tedy nesla v duchu vzpomínání pana Wołoszyna na roky jeho předsednictví a na jeho život spojený se Sdružením. Následovala poděkování členů Sdružení, představitelů města, historiků, bývalých studentů a dalších hostů. Bylo to velice dojemné. Bývalý ředitel lycea v Glubczycích spojil s prací pro polské Volyňáky (Kresovjany) velkou část svého života a všichni přítomní to ve svých projevech oceňovali. Bylo představeno nové vedení Sdružení, které jsme pozvali na naše setkání do Suchdola. Věříme, že dosavadní velice dobrá a srdečná spolupráce obou příhraničních regionů, kde žijí Volyňáci, bude pokračovat. Moc děkujeme za pozvání a pokud bude možnost, přijedeme rádi znovu.

Setkání dále pokračovalo volnou zábavou, hudbou, tancem, povídáním, tak, jak jsme na to zvyklí i od nás.

Text: Dagmar Dohnálková

Foto: Dagmar Dohnálková, Ludmila Čajanová, Dana Šindelářová

Posvícenské setkání v Litoměřicích

V sobotu proběhlo v Kolibě Litoměřice tradiční Posvícenské setkání. Jeho součástí tentokrát bylo i setkání potomků z obce Moštěnice, odkud pochází i náš předseda Miroslav Kučera a Soňa Nováková (Šircová) s dcerou Šárkou, které zpracovaly mapku obce se jmény jejich obyvatel a spoustu dalších informací ze vzpomínek paní Soni a dalších podkladů z knih pana Dr. Moravce, které z nich čerpala její dcera Šárka. Za to jim patří velké poděkování. O kulturní zážitek se postaral Band pana Ády Škardy.

Text: Daniela Zelenková

Potomci z Moštěnice

Paní Soňa Nováková (Šircová) s panem RNDr. Petrem Novákem, potomkem z Moštěnice

Spolu v Tachově

Když připravuji naše tradiční podzimní setkání, mám trochu trému. Přemýšlím, kolik se nás sejde, jestli vše v restauraci vyjde, nezklamе program, nezapomněli jsme na něco či někoho důležitého a hlavně, bude-li nám všem spolu tak fajn jako minule... předminule ...

Na letošní setkání jsme pozvali hosty z žateckého regionu. Setkání bylo součástí jejich bohatého třídního programu a moc nám záleželo na tom, aby se jim v našem kraji líbilo.

Hosté přijeli i s harmonikou a bylo živo! Prostor, kde nás bývá polovina, byl těsnější, ale program byl pestrý. Po seznámení s materiály Volyňských Čechů, které jsou uloženy ve Státním okresním archivu v Tachově, přišel čas neformálních setkání rodáků i potomků různých generací i míst narození. Znovu se mi potvrdilo, že nadevšechny listiny, knihy a dokumenty, je autentické vyprávění se sklenkou či kávičkou, bez připravených otázek a beze spěchu.

Ať jsem se posadila ke komukoliv, stačila jedna otázka a plynulo povídání z Čech či Volyně, plné čerstvých i dávno zapomenutých vzpomínek.

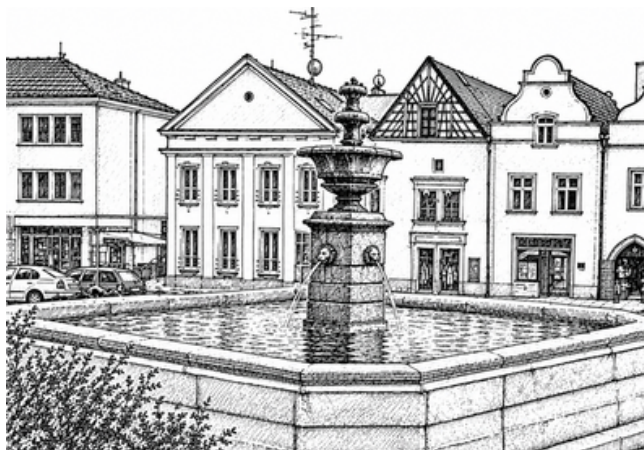
Milá byla scénka společného focení! Jakoby nám v tu chvíli bylo všem stejně, jakoby se fotila rozverná školní třída!

Díky za milé odpoledne a za rok věřím, že v Žatci.

Text: Květa Vachudová

Zájezd ze Žatce do Tachova

Ve Zpravodaji č. 2 a 3 jsme informovali o připravovaném zájezdu do Tachova a okolí.

Přihlásilo se 19 osob, takže jsme obsadili malý autobus. Vyjžděli jsme ze Žatce přes Podbořany do Kladruhu u Stříbra, kde jsme navštívili zámek a mnozí i klášter. Klášter Kladruhy byl založen v roce 1115 přemyslovským knížetem Vladislavem I. pro řád benediktinů. V roce 1785 císař Josef II. rozhodl o jeho zrušení. V roce 1825 koupil areál kláštera včetně celého panství Alfréd I. Windischgratz. V roce 1945 přešel do majetku státu a v roce 1967 do správy Národního památkového ústavu a zpřístupňoval se postupně veřejnosti. V areálu jsme se naobědvali a pokračovali do Boru u Tachova, kde jsme navštívili zámek a loretu. Odvážní vystoupali i na věž. Průvodci byli při všech prohlídkách vstřícní a příjemní. Po prohlídce jsme pokračovali do Tachova, kde jsme se ubytovali v penzionu. Méně unavení vyrazili na prohlídku Tachova.

Ráno po snídani jsme vyjeli na okružní jízdu Tachovem. Navštívili jsme Muzeum Českého lesa v klášteře františkánů a kostel sv. Maří Magdaleny a Alžběty, který je v současné době k dispozici pravoslavné církvi.

V jedenáct hodin jsme měli domluvené setkání s členy regionu Tachov v restauraci Baileys kde jsme byli slavnostně přivítáni Volyňskou hymnou v podání dvou trumpetistů. Po projevu předsedkyně regionu Květy Vachudové jsme shlédli projekci Natálie Chejnovské o historii volyňských Čechů po příchodu do vlasti. Za Žatec pozdravila přítomná Olga Nepivodová. Po dobrém obědě jsme se seznamovali s místními členy regionu. Příjemným překvapením bylo, že zde bylo přítomno několik nových mladých členů. Zúčastnili jsme se losování tomboly, zahráli na harmoniku a zazpívali si. Vše proběhlo ve velmi příjemné přátelské atmosféře. Od 16 hodin jsme ještě stihli prohlídku zámku v rámci „Dnů evropského dědictví“ zdarma.

I v Tachově byli průvodci příjemní. Po návratu do penzionu jsme ve společenské místnosti vydrželi s doneseným malým občerstvením do půlnoci.

V neděli po snídani jsme absolvovali prohlídku Jízdárny Světce. Koncem dvacátého století se uvažovalo o jejím zbourání. Naštěstí byl zahájen program zachrany. Od roku 2010 je jízdárna, největší svého druhu v Čechách, Národní kulturní památka. Při prohlídce jsme se mohli dotýkat

předmětů, dokonce si sedat na židle a vyzkoušet klobouky a uniformy. Pan průvodce zpestřil program a přesvědčil nás abychom se zapojili.

Pobyt v Tachově a okolí byl příjemný a potěšilo nás, že pospolitost mezi volyňskými Čechy a jejich potomky stále existuje. Členy regionu Tachov jsme pozvali příští rok do Žatce v rámci pietního aktu k Českému Malínu a 80.výročí návratu volyňských Čechů do vlasti v sobotu 17.července 2027. Přislíbili, že se dostaví.

Na zpáteční cestě v neděli odpoledne jsme navštívili zámek Valeč.

Na závěr bych chtěla říci, že tak jak to probíhá v Severomoravském kraji, to je organizace zájezdů po

regionech včetně setkávání v Suchdole nad Odrou, dále posvícenské setkávání v Litoměřicích a setkávání po pietním aktu v Žatci, kam jsou zváni členové a přátelé z celé republiky, by mělo pokračovat a rozšiřovat se do dalších regionů a zakopat válečnou sekeru, která se objevila v roce 2022 a přímo proti sobě postavila některé členy a regiony. Mám pocit, že nevraživost mezi některými členy a regiony přetrvává dodnes.

Stavějte na tom, co jste v regionech schopni zorganizovat a v tom pokračujte. Potlačte osobní ambice a ješitnost a snažte se, aby se spolek nerozpadl. Vydávání Zpravodaje je to, co nás spojuje po celé republice. Přeji všem, aby spolek přežil i pro naše potomky.

Text: Olga Nepivodová

Poděkování

Ve dnech 11. – 13.9.2026 se členové regionu Žatec zúčastnili zájezdu do Tachova, za jehož zorganizování patří velký dík organizátorkám - ing. Olze Nepivodové, p. Vlastě Staňkové a p. Aničce (omlouvám se, že neznám správné příjmení). Program jistě popíše jiný příspěvek. Já jen chci ocenit – nejen za sebe, že dámy nejen připravily fantastický program, ale po celou dobu o nás pečovaly, pohotově reagovaly na problémy a snažily se, aby vše proběhlo dokonale. A pochvalu zaslouží i pan řidič miniautobusu. Znal Tachov a okolí – a tak jsme byli vždy dováženi tak, abychom se moc nenachodili a vždy nám dobře poradil kudy kam. A byl trpělivý ke všem našim nápadům.

A úplně fantastické bylo setkání s členy tachovského regionu – vlídné a srdečné.

Prostě – zájezd báječný, mnoho zážitků a mnoho nových kontaktů.

Velký dík našim „vedoucím“ a velký dík tachovským.

Text: Helena Součková

Zpráva o činnosti regionu SČVP Praha Vyšehrad

Máme za sebou prázdninovou pauzu, během které jsem se zúčastnil čtyř zajímavých akcí. Dne 29. 7. 2026 jsme navštívili vernisáž výstavy „Návraty volyňských Čechů“, kterou pořádal Spolek volyňských Čechů a jejich přátel regionu Šumperk (Mgr. Lenka Vlčková, Dana Pospíšilová a spol.) a Muzeum Zábřeh, kde jsem měl úvodní přednášku; bylo to opět krásné setkání s členy šumperského regionu, spojené s besedou a rozhovory. Dne 16. 9. 2026 pak „Festivalu Paměti národa“ v pražské Valdštejnské zahradě, pořádaném díky vstřícnosti předsedy Senátu PČR Miloše Vystrčila k 25. výročí činnosti této organizace; v krásném počasí zde byla příležitost zamyslet se nad děním v naší společnosti a sledovat bohatý program, složený ze zdravic, diskusních vystoupení vážených osobností na téma „ponaučení z minulosti“ a živé hudby. Ve dnech 17.-18.9.2026 jsme se spolu s Jaroslavem Bácou a Ing. Miroslavem Neradem zúčastnili zájezdu do koncentračních táborů Flossenbürg a Buchenwald, spojeného s prohlídkou města Výmara a pietami za vojenské asistence a zpěvu české hymny, který pořádal kladenský Spolek pro zachování paměti českého odboje (Mgr. et Mgr. Gabriela Havlůjová a spol.); přítomen zde mj. byl také Michal Bálek, jehož dědeček Karel D. Bálek (16.12.1882 Počátky – 12.4.1946 Benešov) – bývalý legionář, ředitel benešovské školy Jiráskova a účastník odboje – byl vězněm koncentračních táborů Dachau a Buchenwald; o této pozoruhodné osobnosti připravuji článek. Čtvrtou akcí bylo „Celostátní setkání černobylských a novodobých krajanů“, které se konalo 26. 9. 2026 v Jaroměři-Josefově k 35. výročí návratu zmíněné komunity do pravlasti. Tato zajímavá a zdařilá akce si zaslouží několik poznámek. Zorganizoval ji – obdobně jako před pěti lety – realizační tým pod vedením doc. Borise Iljuka, Csc., předsedy „Rady černobylských a novodobých krajanů-reemigrantů“. Pozvány byly některé volyňské organizace a regiony (Šumperk, Olomouc, Chomutov, Praha Vyšehrad) a mezi hosty byli zástupci hejtmánů Královéhradeckého a Pardubického kraje a starosty Jaroměře a Městských úřadů Rokytnice v Orlických horách, Stráž pod Ralskem, Milovice, Broumov a Zákupy. Přijeli také zástupci Etnologického ústavu Akademie věd ČR (PhDr. Zdeněk Uherek, CsC., Mgr. Veronika Beranská, Ph.D.) a Mgr. Ondřej Štěpánek z Národního muzea.

Zábřeh - vernisáž výstavy NVČ

Valdštejnská zahrada - Paměť národa

Díky sponzorským darům byl tradičně zajištěn bohatý společenský a kulturní program – komentovaná prohlídka výstavy „Krajané od Černobylu“, diskusní fórum o současném životě zmíněných reemigrantů, vystoupení folklórního souboru „Radost“ a vystoupení „Ústředního orchestru Armády ČR“, který zahrál také k tanci.

Z výše uvedeného je zřejmé, že existuje řada zájezdů a akcí, které stojí za účast a při kterých vládne přátelská atmosféra. O dalších Vás budeme informovat při našich setkáních.

Po prázdninách jsme se poprvé sešli 30. 9. a vedle standardního programu dostali prostor členové našeho regionu k prezentacím o svých volyňských předcích. Vzhledem ke státnímu svátku říjnové setkání rušíme, další setkání jsou plánovaná v termínech 25. 11. a 9. 12. 2026, vždy v žižkovském hotelu OSTAŠ od 15:00 hod. Zveme srdečně nejenom členy našeho regionu, ale také ostatní badatele a zájemce o českou volyňskou nebo válečnou problematiku.

Mějte se hezky, těšíme se na setkání s Vámi.

Ing. Miloslav Košťál, předseda regionu SČVP Praha Vyšehrad

Text a foto: Miloslav Košťál

Buchenwald - pieta K. D. Bálek

Jaroměř - Josefov

Jaroměř - Josefov: výstava, B. Iljuk a delegace regionů

Celostátní setkání černobylských a novodobých krajanů-reemigrantů

Proslov

Chci se s Vámi podělit o své pocity...

Uběhlo téměř 35 let od doby, kdy jsme opustili své domovy na Ukrajině a přestěhovali se do vlasti svých předků. Důvodem byla havárie v Černobylské elektrárně.

První kroky byly těžké – přizpůsobit se, a hlavně začlenit se do české společnosti. Dnes můžu říct, že jsme vše zvládli. Díky své snaze, pracovitosti a plí. Budu mluvit za naše krajany z Milovic... Do Milovic se nastěhovalo 36 rodin. V dnešní době úspěšně pracuji ve všech sférách. Získali důvěru a pracuji jako lékaři, učitelé, inženýři, na stavbách, v lékárnách, v automobilovém průmyslu... zkrátka přispívají ke zlepšení života v České republice. Jsem ráda, že bydlím v Milovicích. Je to krásné město, které pořád rozkvétá. Kdo ještě nenavštívil jeden z nejlepších zábavních parků pro děti – Mirakulum anebo neviděl divoké koně a pratury v přírodní rezervaci, neváhejte a navštivte město Milovice. Naše zastupitelstvo města v čele se starostou panem Milanem Pourem, dbají nejen na zkrášlování prostředí ve městě, ale myslí také na všechny občany. Zajímají se o osudy lidí přistěhovalých do města – a to i o nás – krajany od Černobylu. Ve spolupráci s městem vznikaly v atriu radnice vernisáže, a proběhly zde výstavy týkající se přestěhování do Čech.

První výstava („Celostátní výstava o Volyňských Čechách“) se konala 22. ledna 2022 v době Kovidu. Výstava byla doplněna dokumenty, fotografiemi ze života našich krajanů na Ukrajině. Další vernisáž a výstava „Češi od Černobylu“ proběhla 18. ledna 2025 – výstava putuje po celé České republice. Na této putovní výstavě se podíleli: doc. Boris Iljuk (předseda spolku černobylských a novodobých krajanů-reemigrantů), Ondřej Štěpánek (kurátor národního muzea v Praze), Vladimír Turek a další při podpoře Sdružení Volyňských Čechů v čele s p. Srbeckým.

Musím se s Vámi podělit o zážitky z poslední doby, a to z natáčení dokumentu „Neviditelná hranice“, které probíhalo jak v Čechách, tak na Ukrajině. Natáčení jsem se účastnila společně se svým synem Andrejem, který plnil svou již 26. misi „Humanitární pomoc vojákům na Ukrajině“. Spolu se štábem (5 osob) v čele s režisérem Jakubem Motejzíkem nás doprovázela ředitelka potravinové banky pro středočeský kraj paní Doušová. Paní, která nám v roce 1991-1992 pomáhala s přestěhováním do České republiky. Cesta byla náročná. Jelo nás dohromady 6 aut – 4 auta humanitární (dvě sanitky a dva pickupy naložené věcmi pro vojáky) zbylá 2 natáčecí štáb. Na třetí den v pozdních hodinách jsme dorazili do města Malyn ochuzené o jednu sanitku, která nám během cesty začala hořet, tak jsme ji museli na místě nechat a zajistit nezbytné věci včetně odtahu vozidla. Dojemné bylo setkání se sestrami, které jsem 4 roky neviděla.

Další den jsme jeli do hlavního města Kyjev, kde jsme předali část humanitární pomoci, navštívili památky, včetně „Majdanu“ – náměstí, kde jsou vlaječky a fotografie padlých. V Kyjevě Andrej a jeho společník dokoupili další potřebný materiál pro vojáky.

Třetí den na Ukrajině jsme jeli do města Černobyl. Při zastávce na náměstí ve městě Ivankiv nám nad hlavou prolétla ruská raketa X-101.

V tu chvíli jsme si uvědomili, že cílem jsme mohli být klidně my a že život na Ukrajině může skončit každým okamžikem. V Černobylu jsme navštívili řídicí centrum a byly jsme přímo u 4. reaktoru pod kupolí, kterou prorazil ruský dron. Před vstupem do objektu jsme se museli převléknout do speciálních kombinéz, měli jsme roušky, rukavice, boty a na hlavě helmu. Pobyt v některých místech byl možný jen po velmi krátkou dobu. Při odchodu jsme procházeli několika bránami, které měřili radiaci. Obleky (boty, rukavice, roušky, helmy) jsme vrátili. Dozvěděli jsem se, kolik lidských životů stála likvidace požáru a následné upevňovací práce s betony, které vytvořili sarkofág. Byly nám vyprávěny příběhy osob, které se na likvidaci podíleli. Musím říct, že to byly hrdinské činy. Noc jsme strávili v hotelu ve městě Černobyl, protože další den nás čekal výlet do města Pripjat'.

Pripjat' – čtvrtý den jsme se dostali do města duchů. Do města, kde se zastavil čas a doslova ho pohltila příroda. Opuštěné paneláky, školy, školky, nemocnice, sportoviště, náměstí jsou prorostlé vysokými stromy tak, že sotva vidíte budovy. Prozatím zde vyčnívají dvě domény, a to je centrum kultury „Energetik“ na náměstí a ruské kolo, které se nikdy nerozjelo v zábavném parku pro děti.

Následný den se odehrával v Malynovce, kam přijeli autobusy „Karosa“ podobné jako tenkrát, když jsme odjížděli – stěhovali do Čech v roce 1992. Vzpomínali jsme na chvíle loučení s přáteli a sousedy. Zde jsme navštívili kulturní dům, kde je i nově zřízená knihovna s českou literaturou.

Šestý den našeho pobytu na Ukrajině, jsme jeli společně i s autobusy „Karosa“ do Malé Zubovštiny, odkud odjelo spoustu rodin do vlasti svých předků v roce 1991. Tady se nám dostalo vřelého přivítání od rodiny Krulykivských.

Další dny jsme strávili v Malyně, kde jsme prožili „Den Nezávislosti Ukrajiny“ - v parku proběhl koncert s účastí Kalamajky z Malynovky a dětmi českého Sokola Malyn.

Každý den přesně v 9:00 ráno se celá Ukrajina zastaví k celonárodní minutě ticha – s cílem uctít památku všech vojáků i civilistů, kteří přišli o život v důsledku ruské invaze.

Obrovskou radost jsme všichni zažili poslední den, kdy Andrej s kamarády předával humanitární pomoc – auta (2x Pickup a 1x Sanitka naplněné potřebným materiálem) vojákům 103 brigády, kteří přijeli z fronty u města Sumy.

Poškozené řídicí centrum 4. reaktoru Černobyl

Předání aut vojákům

Andrej: „Při předávání aut jsem se ptal vojáka „co to pro vás znamená, taková pomoc (auta)?“ – voják měl na krajíčku a říkal, že nemá slov... „jsou to zachráněné životy pobratymu (bratrů ve zbroji)“, evakuace raněných a civilistů, převoz vojenského i jiného potřebného materiálu... Opodál stál veterán a křičel, že to je málo, že by to chtělo alespoň 5 aut...Beru to jako výzvu – to bude naše 27. mise: dovezeme vojákům 5 aut. Auta jsou na frontě spotřebním materiálem a jsou po zbraních a jídle nejdůležitější prostředek v boji s okupanty. Prosím Vás abyste se zapojili v této těžké době – společně jsme silní, efektivní a stojíme na správné straně! – jako vždy píšu... pro vojáky to není jen materiální pomoc, ale je to taky morální pomoc – což je důležité v boji s nepřítelem – stojíme za nimi a budeme stát až dokonce – vítězství Ukrajiny! V případě zájmu mohu zaslat tabulku potřebných věcí – najdete mě na Facebooku: <https://www.facebook.com/Andrej.Maznik>. Pokud můžete přispět prosím zapojte se – věcně nebo finančně. Darované peníze půjdou na naftu na cestu...(1 auto cca 10.000,-) + režijní poplatky (přepis aut, deklarace, dálniční poplatky, ...) Budeme vděční (včetně obránců) za každý příspěvek. Nemáme žádného sponzora, nejsme žádná organizace – děláme to proto, že to, co se děje v Ukrajině nám není lhostejné. Finanční podporu – dar (jakákoliv částka), můžete provést pomocí QR kódu v příspěvku nebo zasláním na účet: 175 285 183 / 0600“

Myslím si, že vše bylo účelné i když 10 dní jsem měla vnitřní chvění a strach, zároveň jsem měla radost a cítila hrdost za nezlomný Ukrajinský národ. Když se mě někdo zeptá – kde je můj domov? Tak odpověď zní: první, kde jsem se narodila, vyrůstala a získala vzdělání (Ukrajina) a druhý, tam kde mám svůj současný domov na území našich předků (Česká republika).

Poslední, co bych chtěla zmínit je, že na Ukrajině je v současné době spousta českých spolků, které dodržují české zvyky a tradice. A proto se pořádají festivaly, kde tyto spolky vystupují. Nedávno tomu tak bylo v Praze 19. 9. 2026 na Mariánském náměstí.

Text: Mgr. Anna Mazníková

Foto: Jakub Motejzík

Odjezd na Ukrajinu

Řídicí centrum 3. reaktoru Černobyl

QR platba

Pripjat' - Energetik

Malá Zubovština

Vystoupení na setkání

Černobyl u 4. reaktoru

Černobyl u 4. reaktoru

Řídicí centrum 3. reaktoru

Jiří Hofman - čínorodý člověk s vizemi

Rozhovor s M. Hofmanem

Letos je to patnáct let, co zemřel bývalý jednatel spolku a tajemník Ing. Jiří Hofman. Všestranná osobnost Jiřího Hofmana, jeho vizionářství, pracovitost i štědrost přinesly mnoho úspěšných počinů ve spolku i mimo něj. Jeho práce se stala základem, ke kterému se vrací mnoho potomků volyňských Čechů i historiků. Syn Miroslav Hofman na jeho odkaz navazuje, i když jde svojí vlastní cestou. Požádala jsem Miroslava Hofmana o pár vzpomínek na svého otce Jiřího a připomenutí jeho odkazu.

Váš otec Jiří Hofman popsal svůj život v knize „Jak ten můj život šel“. Co ho podle vás v jeho dětství a mládí nejvíc formovalo?

Jak asi víte, rané dětství mého táty bylo zvláštní tím, že vyrůstal bez maminky, dokonce do svých šesti let ani nevěděl, že nějakou má. Jeho vlastní táta navíc brzy zemřel a o dědově rodině dodnes nemám skoro žádné informace. Později byl vychováván v nové rodině, kde už byla jeho vlastní maminka a její manžel Leopold Bačovský. Měl celkem jedenáct sourozenců. Myslím, že se s ním nikdo „nemazlil“ a že ho život na Martinovce a později na střední obchodní škole vychoval tak, že se musel

umět postarat sám o sebe. V dospělém věku tuhle „výchovu“ zúročil.

Nezdá se mi, že by ale o svém dětství psal s nějakou lítostí.

Máte pravdu, takhle jsem ho nikdy neslyšel mluvit, myslím, že to takhle ani nevnímal. Prozradím o něm, že celkově nedával svoje city příliš najevo. Žádnou křivdu asi ani újmu nepociťoval, nakonec svého nevlastního tátu měl rád jako svého vlastního. V rodině se žádné rozdíly mezi sourozenci nedělaly. Táta, tedy nevlastní táta, byl velice podnikavý a úspěšný člověk. Byl jeho velkým vzorem.

Mluvil s vámi o Svobodově armádě, se kterou přišel do Československa?

Dozvídal jsem se to útržkovitě. Třeba jsme jeli na Duklu, kde přišel k tomu velkému pomníku a plácl rukou na bronzovou desku A pak utrousil, že měl štěstí, že vyvázl zdráv a že se mu nic nestalo. Původně měl být v oddíle parašutistů, ale během prvního seskoku omdlel a bylo jasné, že parašutista určitě nebude. Nakonec z něj byl vedoucí radista. Stalo se to tak, že si velitel nechal nastoupit vojáky a zeptal se, kdo chce být radista. Táta vůbec nevěděl, co to je „radista“. Ale vystoupil z řady vpřed. Asi mu ani nic jiného nezbývalo. Absolvoval Spojovací učiliště a v 1. armádním

sboru byl hned na začátku jmenován velitelem kombinované telefonní a radiové čety. Ta četa měla za úkol zabezpečovat spojení štábu s některou z pozorovatelů velitele Ludvíka. Měl tehdy pod sebou dvacet vojáků a také se střídavě staral jako dozorčí spojení celého sboru. Školil také nováčky. Myslím, že školit lidi a vést nějaký tým je hodně slušný výkon na mladého kluka z vesnice, který neměl bůhvíjaké vzdělání.

Po válce se na chvíli vrátil na Volyň a pak reemigroval. Jaký byl jeho další život v Československu?

Zůstal v armádě a jeho první zastávka byla ve Spojovacím učilišti radistů, kde byl jako učitel a překladatel z ruštiny. V Brně studoval na vysoké škole Vojenské technické akademii. V té době se oženil a narodilo se mu první dítě, můj bratr Jiří. Myslím, že to byl docela fofr. Ve svých dvaceti pěti letech toho měl už docela dost za sebou. Nějakou dobu rodina žila v Kralovicích a pak mu nabídli místo v Praze u radiové zpravodajské služby. Rodina, tehdy už jako čtyřčlenná, se proto odstěhovala do hlavního města. To byl šok pro moji maminku, protože ta měla celou rodinu v Hlubočanech na Vyškovsku a v Praze nikoho neznala.

Myslím, že otec byl extrémně pracovitý. Workoholik, pro kterého byl osobní život až po práci. Nebo se pletu?

Máte pravdu, na nějaké výlety, kempování, cestování v dětství si moc nepamatuji a já do značné míry kopíruju to, co jsem sám doma zažil. Naše letní dovolená se odehrávala v Hlubočanech u babičky, kde táta pomáhal na žních nebo třeba u nějakého příbuzného, který opravoval dům a podobně. Ale moje máma byla doma šťastná. Celkově se dá říct, že se soustředil na práci a rodina byla tak nějak automaticky.

Váš otec stál u zrodu světově známého pasivního radiolokátoru Tamara. Jak to tehdy bylo?

V radiových zpravodajských službách byl celkem dvacet šest let. Stal za vývojem 53 zařízení a jejich zavedením do užívání. Jedním z nich byl projekt unikátního tzv. pasivního radiolokátoru. V té době světová špička nového oboru. Systémy byly vysoce oceňovány a dodávány do spřátelených zemí. Například také do Sýrie. Po revoluci 1998 přišli Američani, kteří utratili miliardy do vývoje „neviditelných“ letadel, a zatrhlí prodej Tamary ven. Tím zbankrotovala Tesla Pardubice. Tátovi to bylo dost líto. Nakonec se stejně Tamara vyvíjí v jiných firmách dál a jmenuje se Věra (nebo Vera). Systémy Věra a jsou užívány členy NATO. Myslím, že otcovy geny se v projektu nakonec neztratily...

V roce 1990 začalo vznikat Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel. Angažmá vašeho táty bylo dost významné...

Po odchodu z pracovního procesu hledal, čím by se zabýval. Například si udělal průvodcovské zkoušky a provázel cizince. Uměl totiž výborně Ukrajinštiny, Rusky a Polsky. Po revoluci zjistil, že se volyňští Češi scházejí v Praze a rád se k nim přidal a podpořil myšlenku vzniku samostatného spolku, tehdy se tomu říkalo sdružení. Zastával funkci tajemníka, později byl jednatel. Záměrně nikdy nechtěl být předseda, protože se obával, že by neměl tolik času a prostoru na smysluplnou práci ve spolku. Jedna z prvních iniciativ se spolupracovníky byla repatriace v letech 1991-3 1800 černobylských krajanů a jejich sídlení v padesáti šesti lokalitách. Pak se také v souladu s tím, co lidé v předsednictvu navrhovali, staral o vznik volyňské literatury.

Zásadní počin je určitě Historická mapa českého osídlení na Volyni. Můžete popsat, jak tohle poměrně složité dílo vzniklo?

Ještě před tím vytvořil počítačovou databázi členů. Už tenkrát, kdy u nás PC byly v „plenkách“, si uvědomil, že je nutné mít elektronickou databázi. S počítačem vůbec neuměl. Pořídil si notýsek a do něj si zapisoval postup, jak zapnout počítač a vkládat do něj data. Po večerech a svátcích tůkal jména členů. Co se týče Historické mapy, základem byla tzv. orální historie přesněji řečeno dotazníky, které byly posílány členům sdružení. V nich se zjišťovaly různé informace o obcích a především umístění obce, tedy, jaké byly sousední obce od té rodné, odkud respondent pocházel. Díky tomuto popisu a díky komparaci se starou polskou mapou atd. se povedlo většinu obcí najít a označit. Jsou ale vesnice, které se takhle identifikovat nepovedlo, a ty jsou označené a jejich umístění je odhadnuté. Mapu a přílohu seznam obcí s jejich vybaveností vydal se spoluautory J. Klicperou a V. Pelcovou za vlastní prostředky v roce 1995 jako svou 3. publikaci.

Na světě je díky vám druhé rozšířené vydání. Jak vzniklo?

Když táta zemřel, dostal jsem po něm vydané mapy a knihy, které jsem dál prodával nebo rozdával. Po čase došly a já jsem chtěl udělat nové doplněné vydání. Našel jsem v pozůstalosti původní podklad na filmu. Byl rozměrný, ale podařilo se ho digitalizovat a z toho jsme vycházeli. Grafik tuhle původní mapu musel ručně celý rok doplňovat. Technologie tisku se totiž od té doby změnila. Druhé vydání je rozšířené o mnoho dalších informací.

To nebyla jediná publikace, za kterou stál. Jaký dalším publikacím tehdy pomohl na svět?

Určitě bych zmínil třídílné Dějin volyňských Čechů od prof. Vaculíka. Když vyšly první dva díly, byl už předsedou doc. Dufek. Přesto, že ho táta do této funkce doporučil, málokdy se spolu shodli a postupem času byla jejich spolupráce velice komplikovaná. Proč? To nedokážu říct. Vím ale, že tohle napětí táta velice skličovalo a časem mu bralo elán. Táta dělil lidi na „mluviče“ a „dělače“ a sám se snažil, aby mezi mluviče nepatřil. Před vydáním třetího dílu prý předseda Dufek konstatoval, že příběh volyňských Čechů za období 1945-1948 už nikoho nezajímá, že zájem o toto téma pominul, a proto se třetí díl vydávat nebude. Rukopis už byl přitom připravený. Táta se proto rozhodl, že knihu přesto Sdružení Čechů z Volyně vydá. Zřejmě zejména díky němu tak třetí díl nakonec vyšel. Další knihy, kterým pomohl na svět, byly České písně z Ukrajinské Volyně Vjačeslavy Lohvinové a Jana Pospíšila. Podílel se také na vydání dalších knih - Sůl volyňské země Soni Zárecké-Suché. Zvláštní pozornost myslím zaslouží historiky velmi ceněná kniha Volyňští Češi v prvním a druhém odboji autorů: Hofman, Širc, Vaculík vydané v letech 1999 a 2004. A jeho opravdu poslední, kterou vydal v posledním roce svého života, byla Češi na ukrajinské Volyni v době holokaustu. Předmluvu a ocenění přidal Arnošt Lustig, který ji označil za „ságu o obětavosti a lidech, kteří neztráceli svou lidskost“.

Stojí také za významným počinem, který je dnes pro spolek už tradiční a to „putovní výstava“. SČVP od té doby jednou za čas novou putovní výstavu realizuje. Jaká vlastně byla ta první?

Roky 1994-1996 strávil můj táta velkou část svého života s touto první putovní výstavou. Vznikla myšlenka udělat expozici, která by veřejnosti přiblížila, kdo vůbec jsou volyňští Češi. Po jednání s Magdalenou Šimkovou, ředitelkou odboru muzeí, vznikl nápad, aby výstava byla putovní, protože jsme rozmístění všude po republice. Výstava měla vernisáž v budově Národního muzea 8. února 1994. Během pouhých tří týdnů ji navštívilo 20 000 lidí. Poté putovala na 26 dalších míst v různých městech. Pro mého tátu to znamenalo, že 22 těžkých panelů společně s kolegou instalovat. To se opakovalo během uvedených tří roků celkem třicetkrát, posledních třech instalací již nezúčastnil.

Otec byl také členem Československé obce legionářské. Jak tam bylo jeho působení?

Táta se zasloužil o dvě pamětní desky

v Kyjevě, které byly odhaleny v roce 2000. Jedna je věnovaná České družině a druhá dr. Václavu Vondrákovi. Příprava byla výsledkem úzké osobní i profesní spolupráce mezi Bohumilem Andršem (za ČSOL) a mého táty (za komunitu volyňských Čechů). Pak byla nutná rekonstrukce pomníku legionářů padlých u Bachmače, což se povedlo o dva roky později. Vznikla také pamětní deska v Užhorodu 1. československému armádnímu sboru o rok později.

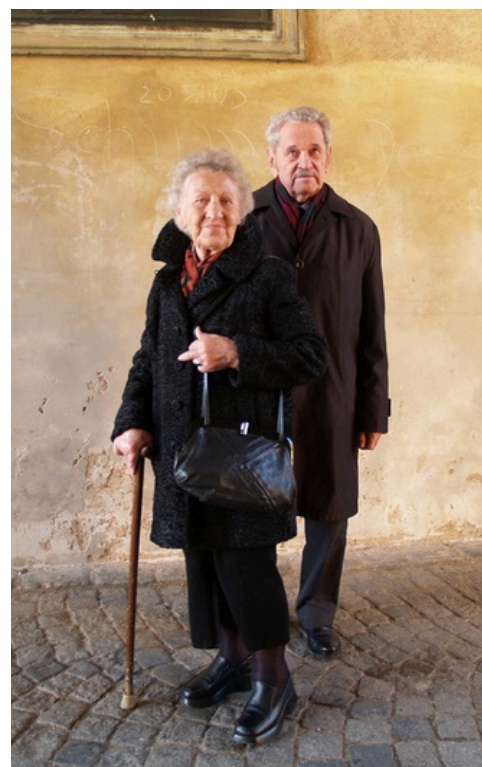
Nám je asi nejvíce známý Památník československým zahraničním vojákům iniciativou Čs. Obce legionářské, umístěný v Praze Dejvicích Vítězné náměstí (Kulaták), naproti budovy Národní obrany. Odhalený byl 11. 11. 2004 za přítomnosti nejvyšších státních představitelů.

Také z iniciativy Čs. obce legionářské vznikl Pomník volyňským Čechům jako symbolický válečný hrob v Rovně odhalený 9.5. 2007. K této akci otec se Spolkem zorganizovali leteckou přepravu českých účastníků vojenským speciálem. Na místě se společná delegace vešla do pěti autobusů. Tedy opravdu velká akce... O každé akci vydal otec tzv. „Závěrečnou zprávu“ v útletě barevné brožurce, ve které uvedl jména všech spolupracovníků, kteří se na akci podíleli.

To ho jistě stálo spoustu energie. Byl jste mu nápomocný?

V lednu 2007 přišel za mnou s tím, že musíme jet na Ukrajinu dohlédnout na výrobu pomníku v Rovně. Venku bylo půl metru sněhu! Já mu řekl „tati, máš chřipku, opravdu v tomhle

Jiří Hofman s kamarádkou Irenou Malínskou

počasí musíš jet na Ukrajinu“? On to ale nevzdal a vypravil se na třídní cestu autobusem s ukrajinskými dělníky, na kterou jsem ho akorát vybavil teplým kožichem a pohorkama. Když přijel na místo, prohlédl si osobně žulové podstavce, nafotil stav, na kterých pomník měl stát, sestavili zápis a po návratu vydal zprávu. Odhalení bylo v Rovně 9.5. 2007.

Jak jste vy osobně prožíval jeho spolkovou práci?

Když jsem byl malý, o volyňské Čechy jsem se nezajímal, protože tohle téma mezi sebou pořád probírali dospělí příbuzní mezi sebou a nás mladší do toho nezasvětili. My jsme jen měli útržky něčeho, čemu jsme moc nerozuměli. Chyběla hlubší souvislost. Když táta začal dělat pro spolek, ani jako dospělý jsem nebyl dost trpělivý posluchač. Občas za mnou přišel „pochlubit“ se, ale dělal tak takovým zvláštním oficiálním způsobem. No, moc mě to nebralo. Já osobně jsem se tehdy ničeho moc neúčastnil, snad jsem jen testoval elektronickou databázi vojáků, která byla v elektronickém info stánku u pomníku na Vítězném náměstí. Ale netvořil jsem ji, jen jsem ji uživatelsky zkoušel. Ostatně tento památník na „kulatáku“, je asi co do významu největší monument, který ti starší pánové realizovali.

Jaké byly poslední roky jeho života?

Svůj čas dělil mezi dva spolky a vynález Tamaru. V roce 2011 vydal také knihu Tajemství radiotechnického pátrače Tamara, kterou napsal s Janem Bauerem. Předtím se mě ale přišel zeptat, zda si myslím, že taková kniha má smysl. Já jsem ho podpořil, protože si myslím, že starší generace by měla té mladší generace něco předat. Knihu dopsal víceméně sám, a když cítil, že mu zdraví dosluhuje, odevzdal své důležité věci do Národního archivu.

Odkázal vám nějaký úkol?

Myslíte třeba vytvoření databáze Volynaci.cz? Tak to vůbec ne. I když je fakt, že ještě poslední týden svého života si telefonovali se svým kamarádem a kolegou ze spolku a „předháněli“ se, kdo co má ještě zařadit. Oba tehdy umírali v nemocnicích na rakovinu. Táta mi žádný takový úkol nedal. Jen mi odkázal všechny podklady své práce. Popravdě poslední týden se hodně vracel k příběhu projektu Tamary. To přerušení uplatnění světového unikátu ho mrzelo.

Jak tedy byly pohnutky vzniku on-line databáze?

Táta ve ČSOL začal působit koncem roku 1997 na podnět Vladimíra Paličky. Pracoval v historicko-dokumentační komisi, kde se věnoval dokumentaci a zpracování historie československých legionářů a válečných pamětníků. Podílel jsem se také na práci s

pamětníky a na zaznamenávání jejich vzpomínek. Ve VÚA (dnes VHÚ) tehdy již třetím rokem vznikala databáze veteránů, na které pracovalo šest schopných základáků. Když jsem zjistil, co za několik let vzniklo, nastala otázka, co ještě by se s tím dalo dělat. Takže tahle databáze osob a seznam obcí se od roku 2018 stala základem webu Volynaci.cz. Já jsem se tehdy inspiroval stránkou Vodní mlýny. Oslovil jsem programátory téhle databáze a požádal je, aby něco obdobného vytvořili ještě jednou. Výsledkem je veřejná stránka Volynaci.cz a její interaktivní redakční databáze, která je využívána lidmi ze všech možných koutů světa. Zejména si velmi vážím tisíců hodin dobrovolných redaktorů při vkládání podkladů poskytnutých od potomků Volyňáků. Dnes již máme vloženo 34 tisíc osob s rodinnými vazbami, 1300 obcí umístěných na mapách, téměř 16 tisíc archiválií s vazbami na osoby i obce. Například Národní muzeum a Paměť národa označuje tento projekt za velmi přínosný, zejména pro mladou generaci badatelů. A Spolek tento projekt soukromých osob nakonec také jaksi přijal za svůj.

Jaký byl táta?

Když táta v roce 2011 zemřel a měl rozloučení ve spolku, přišla ke mně jedna starší dáma a řekla: „Musím si vás prohlédnout a zeptat se vás, jak jste toho tatíka mohl přežít“. Řekla mi takovou úsměvnou historku, že táta chtěl ve Zpravodaji zveřejnit jednu fotografii z Karpatsko-dukelské operace, ale nějak se to tam nehodilo. Výsledkem toho bylo, že táta té paní napsal vytýkáci dopis! Je to úsměvné, ale docela výstižné. Když to vezmu z té vážnější stránky, táta byl velice rozvázný, zdrženlivý, hloubavý a trochu komisní a pracovně neúnavně pečlivý. Na druhou stranu dokázal být velice přátelský a společenský. Dokonce jsem po konci jeho života zjistil, že umí krásně zpívat, i před lidmi, a hrát na akordeon. Nikdy se nám s tím ale doma nepochlubil, dozvěděl jsem se to náhodou od pana Mikuláše Kroupy z Paměti národa, který s ním uspořádal veřejný koncert a nahrávku. Ptám se sám sebe – proč to všechno pro spolek dělal? Určitě cítil nějaký závažný důvod. Ten nám ale nikdy výslovně neřekl.

Jaký důvod to podle vás byl? Proč vy osobně ve spolku nejste?

Já jsem ve spolku pouze jako čestný člen. Umožňuje mi to věnovat se odkazu otce jako soukromá osoba a neřešit spolkové vztahy... A co vedlo mého tátu k tomu, aby dělal to, co dělal? Myslím, že hrdost na předky, vztah k příběhu volyňských Čechů a jejich zásluha na vzniku Československé republiky. Navíc volyňští Češi ve druhé světové válce mají největší procentuální podíl dobrovolných vojáků a vojaček ze všech národních komunit na světě. To vše jistě můj táta věděl, cítil a cíl.

Připravila: E. Langpaulová, foto: rodinný archiv

INFORMACE O KONFERENCI

Volyňští Češi v průběhu staletí

Dne 21. října 2026 se koná v budově Národního archivu, Archivní 2257/4, Praha 4 mezinárodní vědecká konference, pořádaná Národním archivem v rámci projektu NAKI III "Národní a kulturní identita českých komunit na Ukrajině v 19. - 21. století v movitém kulturním dědictví České republiky". Vybrané konferenční příspěvky budou publikovány v kolektivní monografii v roce 2028. Více informací na stránkách www.na.gov.cz, kontaktní adresa je roman.ster@na.gov.cz.

Buderáž - III. část

Z historie českých obcí

Z Buderáže a Buršovky do Malé Černoce a Soběchleb: volyňské osudy rodů Novotných a Huňátových

Příběh o houževnatosti, chmelařské vášni a nejtěžších životních zkouškách, které propojily dvě rodiny z ukrajinské Volyně na podbořanském pohraničí

Novotný Václav (1905–1974)

Pohnuté osudy rodiny Novotných se začaly zapisovat do historie české Volyně již v druhé polovině 19. století. Tehdy se zakladatelé této větve František Novotný (narozený roku 1843) a Anna Smetanová (narozená roku 1845) rozhodli opustit rodné Holičky u Chrudimi a vydat se za vidinou nové půdy a náboženské svobody na východ. Jejich novým domovem se stala Buderáž, která patřila k vůbec nejstarším, největším a hospodářsky nejvyspělejším českým enklávám na celé Volyni. Buderáž, založená okolo roku 1870, se brzy proměnila ve vyhlášené centrum pokrokového zemědělství s vlastní parní mlékárnou, rozsáhlými chmelnicemi a bohatým společenským životem, jemuž vévodil silný sokolský duch. V této vážené a pracovité komunitě vyrostl jejich syn Josef Novotný (narozený 15. července 1873), respektovaný hospodář, který v přelomovém roce 1918 vykonával důležitou funkci starosty obce. Jeho manželka Marie Musilová (narozená roku 1877) pracovala jako prodavačka.

Život na Volyni však rodině přinášel i velké rány. Z jejich dětí se dcera Anna (narozená roku 1898) provdala za Antonína Nepodala. Druhá dcera Stanislava (1910–1987) prožila později reemigraci na severu Čech a zemřela v Chomutově po boku svého manžela Bohumila Umlaufa (1911–1980).

Václav Novotný na svém rodném domově v Buderáži

Další dcera Marie zasáhla rodinu bolestnou ztrátou, když předčasně zemřela přímo v Buderáži ve věku pouhých 29 let. Nejstarší z bratrů, Josef Novotný (1900–1937), prožil krátký, ale hluboký osobní příběh. V roce 1929 se oženil se Žofií Grindlerovou z Újezdců (1904–1932), se kterou měl syna Emila (1931–2003). Po její předčasné smrti si vzal za manželku její sestru Antonii Grindlerovou (1901–1967), s níž měl další tři děti: Josefa (zemřel v šesti letech), dnes žijící Vlastu (narozenou v lednu 1935) a Jaroslava (1936–1993). Sám Josef Novotný však podlehl nemoci ještě před vypuknutím války v červnu 1937.

Pokračovatel hlavní rodové linie, syn Václav Novotný (25. 9. 1905 – 3. 5. 1974), se v Buderáži vyučil ševcem, ale zároveň úspěšně hospodařil. Vlastnil usedlost, ovocný sad a chmelnici, kterou kdysi postavil jeho otec a jejíž konstrukce v tamní krajině stojí dodnes. V roce 1940 se oženil s Věrou Svobodovou (19. 7. 1910 – 1. 1. 2000), čímž se osud Novotných protnul s druhou významnou volyňskou rodovou linií – rodinou Huňátových z osady Buršovka. Na rozdíl od velké a rozvinuté Buderáže byla Buršovka menší, ryze českou a hluboce semknutou vesnicí v Dubenském újezdu, kterou v roce 1869 založilo pouhých třináct rodin. Právě zde prožila Věřina matka Viktorie Svobodová (narozená roku 1888) nelehké mládí. V rodové paměti se dodnes vypráví příběh o tom, že Věřiným biologickým otcem byl mladý polský šlechtic na studiích. Rodiče Viktorie však tomuto společensky nerovnému vztahu zabránili, sňatek zakázali a domluvili dceři svatbu s Josefem Huňátem (1885–1947). Přestože se Věra narodila v manželském svazku, dostala příjmení po matce Svobodová. Josef a Viktorie pak rodinu společně rozšířili o syny Emila Huňátu (narozeného roku 1914) a Josefa Huňátu (narozeného roku 1916), který později odešel s manželkou žít do Polska. Když Viktorie čekala své třetí dítě, zasáhla rodinu tragédie a matka zemřela ještě před jeho narozením. Ovdovělý Josef Huňát se znovu oženil a s druhou manželkou Annou měl dalších pět dětí: pozdějšího válečného veterána Jaroslava (nar. 1921), Helenu (nar. 1924), Žofii (nar. 1930), Antonína (nar. 1934) a Václava (nar. 1941).

Válečná bouře druhé světové války rodinu Novotných z Buderáže těžce zasáhla skrze osud nejmladšího z bratrů. Stanislav Novotný, ročník 1917, zažil v Buderáži krátkou sovětskou správu v letech 1939 až 1941 a jako tehdejší sovětský občan byl odveden přímo do řad Rudé armády společně se svými buderážskými přáteli z rodin Kubátů, Ráčků a Šlezingerů. Když pak 22. června 1941 nacistické Německo nečekaně zaútočilo na Sovětský svaz, tito

Věra Novotná po reemigraci do Československa

mladí čeští chlapci byli okamžitě vrženi do první linie války a společně položili své životy na neznámých polích Ukrajiny. Sám Václav Novotný v té době skutečně odjel narukovat do vojska, avšak v místě jeho odvodu nečekaně explodovala munice. Následkem tohoto výbuchu ohluchl, a armáda ho proto poslala zpět domů, což ho ušetřilo přímého nasazení na frontové linii.

Do válečných bojů se naopak zapojili dva Věřini mladší nevlastní bratři, Emil Huňát a Jaroslav Huňát, kteří narukovali do 1. československého armádního sboru pod vedením generála Svobody. Autentické svědectví o Jaroslavově bojové činnosti přinesl dobový válečný deník jeho spolubojovníka, v němž autor popisuje dramatické momenty a frontové přesuny na silnici v těsné blízkosti chrámu sv. Andreje, který byl klíčovým strategickým bodem krvavé Karpatsko-dukelské operace na podzim roku 1944. Zápis zachycuje Jaroslava přímo uprostřed bojové akce, kdy se svou jednotkou kryl levé křídlo postupu.

Při hromadné poválečné reemigraci v roce 1947 hrál chmel v rozhodování Václava Novotného naprosto zásadní roli. Protože měl hluboký vztah k buďerážským chmelnicím, jeho přáním bylo usadit se v krajině, kde se této plodině daří. Úřady jeho rodině i příbuzným Huňátovým vyšly vstříc a usídlily je pouhé čtyři kilometry od sebe. Zatímco rodina Josefa a Anny Huňátových s dospělými syny převzala usedlost v Soběchlebech čp. 33, Václav s manželkou Věrou a čtyřmi dětmi získali domov v Malé Černoci čp. 93.

Přidělené stavení však bylo ve velmi špatném, zanedbaném stavu. Václav se s pověstnou volyňskou houževnatostí pustil do jeho oprav, staral se o přidělené polnosti i novou chmelnici, a

aby rodinu uživil, vedle těžké práce na zemi dál vykonával své milované řemeslo obuvníka. Když v padesátých letech přišly politické změny, v Malé Černoci nevzniklo klasické JZD, ale tamní pozemky převzal státní statek. Václav do něj musel nuceně vstoupit, avšak vlastní soukromá pole mu byla ponechána. Svému řemeslu i půdě zůstal věrný po celý život; i v zaslouženém důchodu dál pracoval na státním statku jako hlídač, a to až do své předčasné smrti.

Nejmladší z rodiny Huňátových, Václav Huňát, který v Soběchlebech vyrostl, chmelařství rovněž zcela propadl a později pro něj našel nový domov v blízkém Očihově. Po roce 1989 pak synové bratrů Huňátových – Jaroslav ze Soběchleb a Vladimír z Očihova – navázali na rodové dědictví a spoluzaložili Soběchlebskou zemědělskou společnost CHMELEX, jejíž historie se dnes s likvidací společnosti uzavírá.

Nová vlast v podbořanském pohraničí se stala kolébkou pro další generace rodu Novotných. Původní čtyři buďerážské děti Václava a Věry zde dospěly a založily vlastní rodiny. Nejstarší Růžena, ročník 1942, provdaná Leityová, dnes žije ve Strojeticích. Syn Josef, ročník 1945, se oženil s Vlastou, dcerou volyňského Čecha Josefa Svobody z Běsna, a usadil se v Nejdku u Karlových Varů. Další dvě buďerážské děti však zůstaly věrné Malé Černoci až do konce; syn Václav Novotný (1943–2012) zde žil s manželkou Gerdou a dcera Anna (1946–2006) se provdala za volyňského Čecha Václava Lhotského (1946–2012), rodáka z Ulbárova.

Až na české půdě se manželům Novotným narodili nejmladší potomci: v roce 1948 dcera Marie, žijící v Karlových Varech, a v roce 1951 syn Stanislav, který našel domov v Teplicích. Když zakladatelé této větve, obuvník a hospodář Václav Novotný dne 3. května 1974 a jeho milovaná manželka Věra dne 1. ledna 2000 na samém prahu nového tisíciletí odešli na věčnost, byli pochováni do společného hrobu na hřbitově v Malé Černoci, kde odpočívají dodnes. Tradice a rodový odkaz, které v roce 1947 v Malé Černoci a Soběchlebech zakládali s hrdostí v srdci, tak prostřednictvím jejich dětí a vnuků žije na Podbořansku dále.

Text: Marie Čonková (podle vzpomínek potomků a rodokmenu), foto rodinný archiv

Václav Novotný s manželkou Věrou při rodinné slavnosti (1970)

Setkání sourozenců po letech Věra Novotná na návštěvě u bratra Josefa Huňáta v Polsku

Vojenská zdravotní služba a péče o válečné veterány v ČR

V České republice je zajišťována vojenská zdravotní služba a péče o válečné veterány – druhoválečné i novodobé. Byla vybudována síť vojenských nemocnic, domovů pro péči o válečné veterány a komunitních center pro válečné veterány. Takovou komplexní péči většina válečných veteránů za předchozího politického režimu postrádala. Až po roce 1989 byla postupně dostupnější a mohli ji využívat také váleční veteráni z řad volyňských Čechů – vždyt' zhruba čtvrtina z jejich komunity za svobodu své pravlasti bojovala, což je světovým fenoménem. Příkladem „volyňské“ vojenské kontinuity je švagr mé tety Věry, rozené Košťálové, Jiří Grindler (4.6.1917 Mirohošť – 4.6.1975 Litoměřice), který absolvoval celý válečný okruh od Moskvy až do Prahy a jeho vnuk, který je tzv. novodobým veteránem (absolvoval mise v Afghánistánu a pobaltských republikách).

Historie vojenské zdravotní služby a péče o válečné veterány v ČR se dotýkala/dotýká příslušníků čs. legií a účastníků druhoválečných bojů a novodobých misí, mezi kterými najdeme také české rodáky z Volyně a jejich potomky.

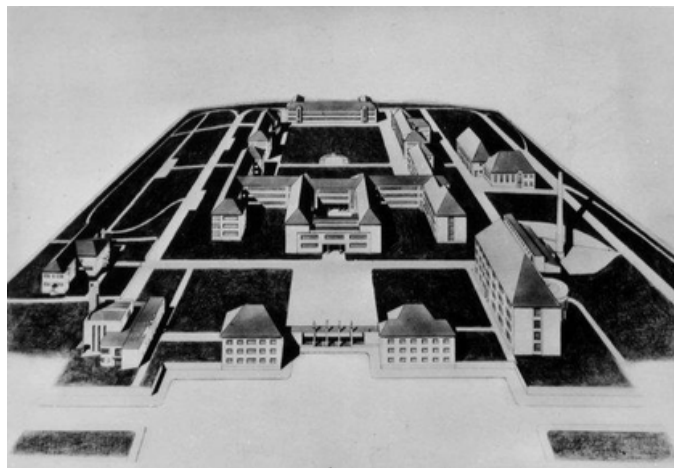
Jelikož jsme se dosud setkávali jen s kusými informacemi o zmíněném tématu, pokusil jsem se formou tohoto článku uvést o něm komplexní informace v různých souvislostech. Mohou pomoci těm, kteří se zabývají historickým bádáním – rodinným, volyňských Čechů nebo válečným.

Historie vojenských zdravotních služeb do roku 1989

Po 28. říjnu 1918 začala nová etapa vojenských zdravotnických služeb, během které se vystřídalo několik odlišných vývojových období – demokratických i nedemokratických (1918-1938, 1938-1945, 1945-1989, 1989 *dodnes*). Za první republiky fungovala síť 12 divizních (později sborových) nemocnic, doplněných u větších posádek nemocnicemi posádkovými, se třemi sklady (Josefov, Hodonín, Liptovský Mikuláš). Ústřední roli zajišťovala pražská nemocnice na Karlově náměstí, při které byla založena Vojenská lékařská škola, zajišťující odbornou medicínskou výuku pro důstojníky z povolání.

K významným historickým krokům patří založení Ústavu pro válečnou chirurgii a v roce 1925 *rozhodnutí o zřízení Masarykovy vojenské nemocnice*. K tomu byla v roce 1927 dohodnuta koupě 13,6 hektarů pozemků Na Baterích, kterou v roce 1935 schválila vláda. Stavba byla zahájena v roce 1935 podle projektu Ing. arch. B. Adámka, který nejlépe splňoval nejenom roli moderního medicínského centra, ale také kasárenského areálu s mobilizačními povinnostmi – ty úspěšně krátce po svém otevření odzkoušela při zářijové mobilizaci v roce 1938. K 1.8.1938 však byla realizována pouze I. etapa a další dvě musely být vzhledem k německé okupaci odloženy – z nemocnice se stala německá lazaretní.

Po rozpuštění čs. armády v roce 1939 si řada lékařů našla uplatnění jinde a část jich odešla do odboje. Po roce 1945 byl jejich stav dále snižován vyřazováním lékařů z rasových nebo politických důvodů (z řad účastníků odboje západního a dokonce i východního nebo III. odboje). Přesto se podařilo obnovit všechny hlavní funkce a střešovická nemocnice od podzimu 1945 začala fungovat. Stavby byly doplňovány lékaři ze zahraničních jednotek a z řad mladších ročníků. Nemocnice obnovila školící a doškolovací činnost – *mj. i pro zdravotnice, které přišly s jednotkami 1. čs. armádního sboru*. Bylo jim umožněno, aby si doplnily své frontové zkušenosti s válečným lékařstvím ve dvouleté odborné „Ošetřovatelské škole čs. Červeného kříže“, zorganizované při ÚVN, a získaly tak certifikát „Diplomovaná

Model areálu ÚVN Praha-Střešovice (uv)

sestra ošetřovatelka“; ten jim umožňoval dosažení důstojné pracovní pozice. Absolvovala ji také např. volyňská rodačka Irena Malínská, roz. Schmidtová (1925 Mlynov – 2012 Praha).

Necitlivě zde po skončení války byly zaváděny „sovětské vzory“. Od roku 1950 byl název změněn na Ústřední vojenskou nemocnici, která pak dospěla do současné podoby „Ústřední vojenská nemocnice – Vojenská nemocnice Praha (ÚVN)“. Přesto, že zde probíhala řada reorganizací, zaměřovala se na odbornost a kvalitu poskytované péče a dále se rozvíjela; v roce 1955 vznikla Vědecká rada náčelníka ÚVN a nastal výrazný rozvoj vědecko-výzkumné oblasti, který založením tradice vědeckých konferencí a zaváděním nových léčebných poznatků a metod přispěl k růstu vědecké prestiže tohoto zdravotnického zařízení. Po roce 1960 docházelo k politickému „oteplení“ a tím i k možnostem získávání a mezinárodní výměny medicínských poznatků.

Po okupaci ČSSR sovětskou armádou však nastalo těžké období tzv. normalizace, které přineslo nucený odchod odborníků a mezinárodní izolaci; ta znamenala opoždování oproti (zejména západnímu) zahraničí. Přesto ÚVN svojí plnila centrální roli čs. medicíny a svojí profesionalitou částečně zpolitizování eliminovala.

Vývoj vojenských zdravotních služeb po roce 1989

Po roce 1989 ÚVN vstoupila do nového vývojového období – otevřely se nové potřeby a možnosti, ale i závazky. Armáda v demokratické společnosti se stávala opět apolitickou a zahajovala rozsáhlý proces transformace. Završila své úsilí vstupem do společenství NATO a tím získala i přístup k novým mezinárodním profesionálním kontaktům a nejmodernějším technologiím. Působení v mírových misích v konfliktních oblastech světa přineslo také úvahy o systému zdravotnické péče a strategii dalšího vývoje ÚVN.

Současná organizace vojenských služeb, léčen, rehabilitačních ústavů a péče o válečné veterány v ČR

Vojenské nemocnice

ÚVN je nemocnicí ústřední a fakultní; je příspěvkovou organizací, jejímž zřizovatelem je Ministerstvo obrany (MO) ČR. Poskytuje komplexní zdravotnickou péči o dospělé pacienty, založenou na nejmodernějších

ÚVN - budova Domova Vlčí mák (uv)

léčebných metodách a postupech ve všech oborech s výjimkou kardiochirurgie, porodnictví, léčby popálenin. ÚVN se nezabývá dětským lékařstvím. Jako jediná vojenská fakultní nemocnice v ČR je výcvikovým, vzdělávacím a odborným zdravotnickým zařízením Armády České republiky (AČR). Komplexně dlouhodobě pečuje o válečné veterány.

V ČR momentálně fungují 3 vojenské nemocnice na bázi příspěvkových organizací, jejichž zřizovatelem je Ministerstvo obrany ČR (ÚVN Praha-Střešovice, Brno a Olomouc). V ÚVN pobýval také např. volyňský rodák *plk. v. v. Karel Šerák* (20.7.1923 Boratín Český – 17. 7. 2016 Praha)

Vojenské lázeňské léčebny a ústavy

Vojenské lázeňské léčebny (VLL) jsou příspěvkovými organizacemi zřízenými Ministerstvem obrany v podřízenosti sekce průmyslové spolupráce a řízení organizací MO. Tato zdravotnická zařízení poskytují léčebnou rehabilitační péči vojákům, zaměstnancům rezortu MO, popřípadě jiným fyzickým osobám v místech umožňujících využití přírodních léčivých zdrojů nebo klimatických podmínek příznivých k léčení podle lázeňského zákona. Najdeme je v *Karlových Varech*, *Františkových lázních* (zde ve VLL „Kyjev“ každoročně pobýval např. generálporučík v.v. Ing. Miloslav Masopust), *Teplicích* a *Jeseníku*.

Ústav leteckého zdravotnictví

Ústav leteckého zdravotnictví (ÚLZ) v Praze je specializované zdravotnické zařízení Armády České republiky, které se nachází v Praze 6 v Dejvicích v ulici Generála Píky a dále též v areálu Ústřední vojenské nemocnice.

Jedná se o specializované diagnostické a léčebné zdravotnické zařízení, které provádí i specializovanou posudkovou a výcvikovou činnost. Má celostátní působnost pro veškerý létající personál (vojenský, policejní, civilní). Poskytuje některé velmi specifické služby, které jsou v běžné společenské praxi využitelné i pro potřeby občanů respektive zdravých i nemocných osob (pacientů).

Vojenský rehabilitační ústav Slapy n./Vlt.

Vojenský rehabilitační ústav je příspěvkovou organizací zřízenou Ministerstvem obrany v podřízenosti sekce průmyslové spolupráce a řízení organizací MO. Toto zdravotnické zařízení poskytuje léčebnou rehabilitační péči. Poskytuje vojákům, zaměstnancům rezortu MO, popřípadě jiným fyzickým osobám komplexní léčebně rehabilitační péči po úrazech a nemocích, preventivní léčebně rehabilitační péči a mimořádnou léčebně rehabilitační péči.

Domovy péče o válečné veterány

Domovy péče o válečné veterány jsou zařízeními, která provozuje Ministerstvo obrany ČR; jsou určena pro veterány (držitele osvědčení podle zákona č. 170/2002 Sb.), kteří aktivně bojovali za svobodu vlasti nebo plnili povinnosti na misích (pro druhoválečné i tzv. novodobé) a jejich manželky nebo družky.

Domovy zahrnují dva typy sociálních pobytových služeb dle zákona 108/2006 Sb. „O sociální péči“ a to *Domov se zvláštním režimem*, který přijímá osoby nad 65 let s dg. demence a *Domov pro seniory*, který přijímá osoby se sníženou soběstačností. Poskytují bydlení, stravu a služby spojené s pobytem.

Např. Domov Vlčí mák poskytuje důstojné prostředí a komplex služeb klientům, především válečným veteránům, kteří vzhledem ke svému věku a zdravotnímu stavu potřebují pomoc při zajištění svých potřeb. Respektuje zvyklosti svých klientů a snaží se umožnit jim způsob života tak, aby služba poskytovala podporu v oblastech, kde ji klient nejvíce potřebuje a chce ji přijímat. A také *paliativní péče*, což je komplexní péče zaměřená na prevenci utrpení a zvyšování kvality života klientů a jejich rodin. Je poskytována klientům s nevyléčitelným onemocněním a klientům v závěru života. Spočívá především v individuálním přístupu ke specifickým potřebám těchto lidí.

Zmíněné Domovy pořádají různé akce (např. oslavy narozenin a Vánoc, kulturní akce, přednášky, výlety), kterých se účastní také ministři a pracovníci MO.

Momentálně existují dva: v Karlových Varech a Praze-Střešovicích v areálu ÚVN („Domov Vlčí mák“). Kapacitně jsou dostačující – zatím je využívají pouze bojovníci z druhé světové války a vdovy po válečných veteránech.

V Domově Vlčí mák pobývali např. tyto volyňští váleční veteráni:

Brig. gen. v.v. Václav Kuchynka (13. 9. 1925 Český Závidov – 15. 12. 2020 Praha), *generálporučík v.v. Ing. Miloslav Masopust* (26. 9. 1924 Český Straklův – 4. 1. 2026 Praha), *brig. gen. v.v. Bedřich Opočenský* (24. 5. 1924 Boratín Český – 29. 10. 2016), *brig. plk. v.v. Václav Petras* (3. 7. 1927 Kvasilov – 22. 12. 2020).

V příjemném prostředí a láskyplné péči personálu zde pobývá také bývalý člen našeho pražského regionu SČVP, kyjevský rodák pan *Doc. MUDr. Alexandr Muratov, CSc.*; v loňském říjnu jsme mu přišli blahopřát k 98. narozeninám a letos se chystáme na jeho „devětadevadesátku“.

Domov Vlčí mák – 98. narozeniny A. Muratova (mk)

Komunitní centra pro válečné veterány (KCVV)

Komunitní centra pro válečné veterány jsou místa, kde jsou během otvíracích hodin přítomni kontaktní pracovníci, na které mohou klienti z řad válečných veteránů i jejich blízcí kdykoliv obrátit, ať už potřebují řešit konkrétní problémy, nebo si jen chtějí popovídat u kávy. Prostory komunitních center jsou rovněž k dispozici pro pořádání různých typů akcí, například koncertů, přednášek, setkávání spolků a mnoho dalších. Na zajímavé akce, které se v komunitních centrech konají, upozorňujeme na našich sociálních sítích.

Jejich využití je plně v gesci Agentury pro podporu válečných veteránů /APVV) spadající pod MO.

V ČR jich je momentálně 4 (*Praha-Střešovice* v areálu ÚVN, *Brno*, *Olomouc*, *Tábor*). Další místa slouží jako kontaktní – zatím je jich 5 (*Jihlava*, *Plzeň*, *České Budějovice*, *Zlín*, *Žatec*), brzy se otevře další (*Pardubice*) a výhledově ještě 2 (*Praha*, *Ostrava*). V Komunitních centrech jsou umístěna tabla novodobých veteránů, kteří při službě vlasti přišli o život.

Autor: © Ing. Miloslav Košťál

Prameny: SECURITY magazín, www.uvn.cz, ČSOL, Wikipedie, rozhovory Ing. Miloslava Košťála s válečnými veterány a jejich příbuznými a přáteli, Jiří Albrecht – potomek rodáků z Boratína Českého, kpt. Mgr. Lukáš Studený – náčelník 1. skupiny APVV, Mgr. Andrea Štorchová – tisková mluvčí ÚVN, Flimelová A.-Štěr R.: Ve stínu mužů, ACADEMIA Praha 2021.

Foto z archivu: ÚVN (uv), Miloslava Košťála (mk), A.Flimelové/R.Štéra (fš).

Vlevo Jiřina Malínská (fš)

Absolventky poválečného kurzu Červeného kříže (fš)

Manželé Masopustovi s historikem E. Stehlíkem na letišti Praha-Kbely v roce 1998 (mk)

KCVV Brno 2018 – pietní tablo veteránů, kteří přišli o život (mk)

Petrolejka

Lampa petrolejka – řekne se lampa, obsluha takovéto lampy není žádná věda, ale všechno chce odborné zacházení, i s takovou to lampou se musí zacházet opatrně. Nejdůležitější je udržet v čistotě její sklo, nepoškodit ho při jeho usazování na lampu. Nám se toto vzácné sklo rozbilo, nevím, kdo byl viník. Jenže pro rodinu to bylo nepříjemné. Svítila sice lampa, ale bylo to blikající světýlko. Chybělo nám sklo k lampě, ale kde ho koupit...

Město daleko 13 km, podzim listopad 1944, počasí ošklivé. Sami jsme si do města nemohli dojet. Otec už byl v armádě a doma byl jeden kůň, kterého nám ještě nechali – partyzáni, ale ten kůň poslouchal vozku, jenom když chtěl. Hlavního kočího dělala sestra Slávka a té bylo 18 let. Jednou jela z města Ostroh z trhu a milá kobyla si vzpomněla, že dál nepůjde, dokonce prý pod ní páčila vížky slámy a nic nepomohlo. Co mohla Slávka udělat, odpráhla kobytku od vozu a pěšky s ní došla domů asi 5 km. Brzy ráno se s maminkou vydaly s kobytkou pro vůz – byl opuštěný na cestě. Nedá se to nazvat silnicí, u vesnice nebyla zpevněná cesta, když zapršelo, bylo ošklivé bláto. Vůz i s koníkem spokojeně dorazil domů.

Sestra Marie byla odvedena v Rovně k vojákům Svobodovy armády v r. 1944, do kursu do Kyjeva na zdravotní sestřičky. Sestra Slávka se rozhodla, že pojede za svojí sestrou do Kyjeva, přesto, že Slávce bylo 18 let. Vydala se na takovou dobrodružnou cestu. V té době osobní vlaky nejezdily, jezdily jen vojenské vlaky. Nebylo to jednoduché se někde uchytit na projíždějící vagony, osobní nebo i nákladní vagony. Nevím, kde vzala odvalu se vydat na takovou cestu, odhadem asi 500 km dalekou. Když přijela do Kyjeva, tak se tam slavil rok listopad 1944 od osvobození Kyjeva od německé okupace. Mimo jiné Slávka měla úkol přivést domů sklo na naši petrolejku. Zvládla sestřička cestu tam i zpět, sklo přivezla. To bylo radosti, že máme sklo na lampu a bude více doma světla.

Jenže se doma udály nepříjemné věci. Banderovci zabili v listopadu 1944 moji tetu (33 let) a jejího syna Slávka (13 let). Přijelo tam ruské vojsko vyšetřovat celou událost. Bylo to velmi složité období. Maminka se Slávkou se rozhodly, že bude lepší, když se z naší vesničky odstěhujeme do města, kde bylo hodně běženců z vesnic, kteří utekli před banderovci. Strach o život zvítězil, doma zůstala sklizená úroda – plný sklep brambor – a ve městě nebylo kde bydlet a co jíst. Odjížděli jsme z vesnice společně s tetou Stránskou na jednom voze. Strýc Stránský kočíroval koně našeho i jejich. Teta s maminkou vedly krávy, kde byla Slávka, to si nepamatuji. Jen vím, že já jsem seděla vzadu na tom voze a moc přšelo, mně udělali z pytle pláštěnku a dali mi na hlídání to sklo k naší petrolejce, dovezené z Kyjeva. Víím, že přšelo a byla zima, mě záby ruce, ale to sklo jsem opatrovala a zdárně dovezla do města. A tam byla elektrika a svítily žárovky a vzácné sklo nebylo potřeba, kam se schovalo, ani nevím.

Text: Soňa Nováková–Šircová (20. 11. 2023)

Přemítání o Řípu a „volyňácích“ z Podřipska, respektive z Roudnicka a Libochovicka

Co Mohamedu Mekka, to Čechu Říp, praví zlidovělé rčení z doby obrozenecké. Říp - mýtická hora u Roudnice nad Labem - středočeský Olymp, místo náboženských poutí i táborů lidu, kopec, v jehož modelaci Češi spatřovali v časech míru prs úrodné matky Země, a v dobách neklidných přilbici, která ochrání vlast před nepřítelem. Legendu o příchodu praotce Čecha na horu Říp znali lidé všech generací, tuzemci i krajané v zahraničí - Čechoameričané v Texasu, stejně jako Češi na Volyni. Po 15. březnu 1939, kdy se české země staly německým protektorátem, působil Říp jako pojivo národní sounáležitosti a ochoty vzdorovat okupantům. Dubnová pouť ke kapličce sv. Jiří na Řípu, již se v neděli 30. dubna 1939 zúčastnilo odhadem 60 – 90 tisíc lidí, se stala první velkou protiněmeckou demonstrací. Málo se ví o následné mši svaté, konané na Řípu pátou nedělí po svatojiřské pouti, **21. května 1939**. V jejím průběhu **měla být u kapličky vyzvednuta a vysvěcena prst' země určená pro Čechy usídlené na Volyni v Polsku**. Schránku s prstí se chystali převzít zástupci přípravného výboru zahraniční mládeže z Prahy II a předat ji krajanům při zájezdu na Volyn o svatodušních svátcích. Okresní úřad v Roudnici nakonec kvůli obavám z protiněmeckých projevů povolil sloužit jen tichou mši bez promluv nebo kázání, a obřad vyzvednutí prsti země zakázal. Historka o prsti z Řípu pro volyňské krajanly byla záhy zapomenuta, a tak se **volyňští Češi dostali do přímého kontaktu s národní horou až po hromadném návratu do staré vlasti v roce 1947**. Podle fotografie pořízené u kapličky sv. Jiří, velká skupina volyňských evangelíků vystoupala na Říp již v neděli 22. června 1947. Na památném Řípu se symbolicky uzavřel příběh anabáze volyňských Čechů, započatý v šedesátých letech 19. století hromadnou emigrací rodin z Čech a Moravy do Volyňské gubernie v Rusku za vidinou zakoupení levné půdy a svobodného podnikání.

Kraj kolem Řípu, tradičně nazývaný **Podřipskem**, byl v době hlavní vlny volyňské emigrace z velké části zahrnut (dle zákona č. 44/1868 ř. z.) do teritoria **okresního hejtmanství Roudnice n. L.**, rozděleného do dvou **soudních okresů (dále jen s. o.) Roudnice a Libochovice**. **Podřipsko** bylo národnostně ryze české, mělo vhodné podmínky pro zemědělskou produkci (teplé klima, úrodná půda, blízkost řek Labe a Ohře). Na Volyně

Okresní hejtmanství roudnické, se soudními okresy Roudnice a Libochovice, region, z něhož pocházeli "volyňáci" z Podřipska

Zdroj: Historická Vilémkova mapa hejtmanství

OKRESNÍ HEJTMANSTVÍ ROUDNICKÉ.

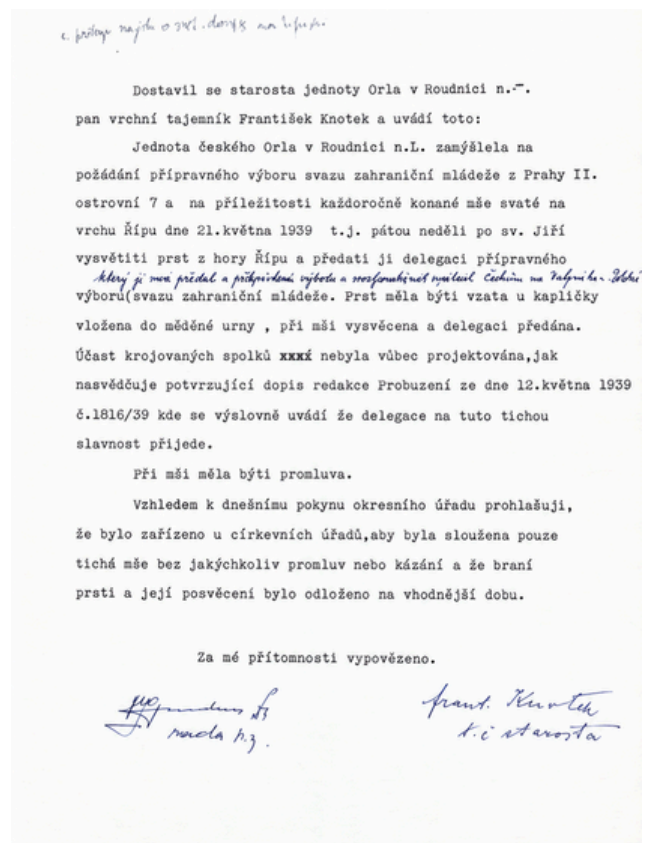
odsud odcházely jednotlivé rodiny, nejednalo se o hromadné vystěhovalectví. **Převažovali vystěhovalci z jednotlivých míst s. o. Libochovice** (Břežany nad Ohří, Budyně nad Ohří, Košnice nad Ohří, Martiněves, Roudníček, Solany), menšina pocházela ze s. o. Roudnice, z míst seskupených kolem Řípu (Bříza, Roudnice n. L.). **Vystěhovalecké rodiny směřovaly hlavně na jih Volyně, do újezdu Dubno**, kde byla úrodná černozem. Podřipany nalézáme především ve vesnicích Český Volkov Semiduby a Česká Mirohošť, pár rodin se vystěhovalo do újezdu Rovno (Zdolbunov, Rovno). Do **Semidub**, východně od Dubna, zamířily tři rodiny z vesničky Bříza (Hauptvogelovi, Havránkovi a Vobořilovi), dále Chaberovi z městečka Budyně, Koukolíčkovi a Zívalovi z Koštic n. O., Lešnerovi z Charvatců. V **České Mirohošti**, založené českými kolonisty v roce 1869, se usídlili Hrnčířovi ze Solan a Šlanhofovi z Budyně. Do **Českého Volkova** (18 km jihozápadně od Dubna), založeného v roce 1870, se přestěhovali Hudečkovi a Šimoníčkovi z Břežan n. O., Chmelařovi z Píst u Budyně, Maťákoví z Roudníčku, Zívalovi z Roudnice a Zofovi z Martiněvsi. S prvními pocity podřipských krajanů seznámil čtenáře roudnický list Podřipan 23. září 1871 (roč. II, č. 18) ve sloupku Domácí kronika.

Po cizině, a zvláště po Rusku roztouženým krajanům svým doporučujeme vřele zprávy, které odtamtud přinášejí rodiny loni z okolí Řipského se odstěhovavší, ale zase již se vracející. Dostalo se nám do rukou psaní občana S., který se vystěhoval do Volkova na Volyň a nyní pozdě bycha honí. Píše pak v listu příteli svému do Čech takto: „*Těším se na milou návštěvu Vaší z naší drahé české vlasti z celého srdce, neb se mi ta cizota zde již přenáramně hnusí, jak jste sám se již o tom byl přesvědčil. S citem blaženým a radostným vítám každou zprávu z naší rodné vlasti, neboť osud nemohl mou nespokojenost v Čechách více ztrestati, nežli tímto vystěhováním do Ruska. Každý pravý Čech směle říci může, že tam, kde hledal rozkošný ráj, našel svou trestnici. Protož Vás žádám a prosím, abyste každého pravého Čecha od podobného kroku varoval, aby se s takovou myšlenkou neb chtivostí ani nezanášel. Svého blaha zde nenalezne...*“

O úrodě na Volyni píše pak takto: „*Co se úrody týká, ta je v nejbídnějším stavu, neboť rez, který na obilí padl, tak jeho zrní strávil, že takřka nic nesype. Z mandele se mlátí 3 čtvrtce větele a nejvýše pět...*“ V jiném listu čteme: „*Ten zdejší blahobyt se nám zmát. Z celé naší úrody mimo oves zbude nanejvýš 20 strychů. Tedy jaký to blahobyt. Abyste celoroční živobytí hotovými kupoval, a víte dobře, co to stojí. K tomu ke všemu jsme nazí a bosí. Rádi bychom se za Vámi zase do vlasti vrátili. Pole máme zoráno, ale nevíme, co budeme sít. Kdybyste chtěl se sem zas navrátit, tak nezapomeňte vzít s sebou plné kapsy peněz, neboť víte, jak tu jdou na odbyt a při tom se ani poctivě nenajíme. Nemáme teď ani na sůl. Mýlíl jste se, když jste nám radil, abychom namílátili a prodali. Když jsme to vše prodali, sotva máme na chleba a jiného beztoho nejíme. Dokud měla matka okurky, přece dostala pár kopejek, ale ty už zmrzly a teď jsme hotovi. Toho jsme se v Rusku dočkali, že teď se nenajíme ani chleba. To je ten blahobyt. Jak nás nemá srdce bolet, když čteme zprávy z Čech, jaká tam přece úroda, a jak teď radostně pohlížejí. Jak my, nebožáci, v tom otročišti zde se nemučene trápíme. Jak bychom se rozveselili, kdyby nám tak bylo popráno, těšiti se se svými spoluvlastenci v Čechách...*“

A matka píše manželé svému do Čech: „*Jsme tady všichni smutní. Nechceme se ještě k tomu všichni přiznat, ale když z některého ta sopka vybuchne, tak zuří v plné míře a pak nařiká každý, proč opouštěl Čechy. Jsme živi jen od chleba a jen kdyby toho bylo, ale ani na sůl nemáme...*“ Doufáme, že to postačí, aby našim neposedům v Čechách přešla chuť po vystěhování. Kdo má vůli pracovat a práci svou se žít, nalezne v Čechách jisté živobytí. Té země dosud zeměpisci nenašli, kde by bez práce holuby pečení do úst líтали. Možná - li tedy o práci doma řádně býti živi, kdežto cizina mnohdy ani mozolnou práci blahobytem neodměňuje - k čemu toulati se s rodinou po Rusku neb Americe. „*Pracuj každý s chutí usilovnou na národa roli dědičné.*“

A matka píše manželé svému do Čech: „*Jsme tady všichni smutní. Nechceme se ještě k tomu všichni přiznat, ale když z některého ta sopka vybuchne, tak zuří v plné míře a pak nařiká každý, proč opouštěl Čechy. Jsme živi jen od chleba a jen kdyby toho bylo, ale ani na sůl nemáme...*“

Zápis rozhodnutí, kterým Okresní úřad Roudnice n. L. zakázal, aby v průběhu církevní mše konané na Řípu 21. 5. 1939 byla u kapličky sv. Jiří slavnostně vyzvednuta a vysvěcena prst hlíny z Řípu, která měla být pietně předána Čechům na Volyni v Polsku. Zdroj: SOKa Litoměřice, OH Roudnice, prezidiální spisy

Foto z výletu skupiny volyňských evangelíků na Říp 22. 6. 1947
Zdroj: Archiv Církve československé husitské (ČČSH) Praha

Václav Zof, fotografie, údajně z roku 1937

Zdroj: www.volynaci.cz, vesnice Volkov, osoba - Václav Zof;

Doufáme, že to postačí, aby našim neposedům v Čechách přešla chuť po vystěhování. Kdo má vůli pracovat a prací svou se živit, nalezne v Čechách jisté živobytí. Té země dosud zeměpisci nenašli, kde by bez práce holuby pečení do úst litali. Možná - li tedy o práci doma řádně být živi, kdežto cizina mnohdy ani mozolnou práci blahobytem neodměňuje – k čemu toulati se s rodinou po Rusku neb Americe. „*Pracuj každý s chutí usilovnou na národa roli dědičnou.*“

Dodejme, že přes chmurné začátky se díky pracovitosti krajanů Český Volkov, Semiduby i Česká Mirohošť časem změnily ve výstavné vesnice. Pojednání o vystěhovalcích z Roudnicka a Libochovicka uzavírám životními příběhy tří mužů, zcela odlišného naturelu. Předseda spolku volyňských chmelařů, **Jindřich Zíval**, statkář ze Semidub, z rodiny pocházející z Koštic na Libochovicku, **byl prakticky založeným, ekonomicky zdatným mužem**. Jak se v roce 1911 psalo v krajanském Čechoslovane, když se Zíval přestěhoval ze Sedmidub do Kyjeva, kde vlastnil pekařský závod, byl jako vážený kyjevský měšťan zvolen do samosprávného sboru města. Předci **Václava Hrnčíře** pocházeli z vesnice Solany v s. o. libochovickém, známé vyšlechtěnou odrůdou hrušek – Solanek. Václav za 2. světové války odešel z rodné České Mirohoště, dostal se do Anglie, a od června 1942 jako **voják 2. polského zahraničního korpusu** prošel Persií, Irákem, Palestinou, severní Afrikou (Egypt, Libye, Cyrenaika), a došel až do Itálie. Když Spojenci dobyli 18. května 1944 klášter Monte Cassino, a otevřeli si tím cestu na Řím, zavlála nad klášterem jako výraz vděku vojákům 2. polského sboru polská vlajka.

Tehdy přišla **hvězdná chvíle svobodníka Václava Hrnčíře**, byl **slavnostním trubačem vítězné fanfáry**. V dubnu 1947 v Londýně své působení v polské armádě ukončil, byl repatriován do Československa, a pak tento statečný muž žil spolu s manželkou skromným životem **v Liběšicích na Litoměřicku**. Život **politického aktivisty Václava (Vjačeslava) Jana Zofa** (1889–1937), volkovského rodáka, z rodiny českých vystěhovalců z Martiněvsí, vesnice na dohled od Řípu, jako by potvrzoval **výrok o revoluci, která požírá své děti**. Pocházel ze slušně situované rodiny, otec Jan měl ve Volkově zemědělskou usedlost a dílnu na výrobu spodia (kostního uhlí), strýcové provozovali v Petrohradě řeznickou živnost. Václav, inteligentní žák volkovské české školy, kovodělník, vyučený v Lucku, odešel za prací do Petrohradu. Původně sociální demokrat, od čtyřadvaceti let aktivní bolševik, pracoval od srpna 1914 jako mechanik v Sestoretské zbrojní továrně, v níž vedl tajnou bolševickou buňku. Stoupal v partajní hierarchii, v roce 1917 se stal osobním kurýrem bolševického předáka V. I. Lenina, Sestoretský zbrojní závod pak arsenálem zbraní pro říjnový bolševický převrat. Ve 20. a 30. letech patřil k prominentům bolševického režimu (byl komisařem válečného průmyslu, vysokým funkcionářem na komisariátech železnic, vodní dopravy SSSR, ředitelem kompresorového závodu...). Pak přišel zlom, 20. prosince 1936 byl Václav Jan Zof zatčen, obžalován z účasti v protisovětské teroristické organizaci, 19. června 1937 odsouzen vojenským kolegiem Nejvyššího soudu SSSR k trestu smrti, a 20. června 1937 v Moskvě zastřelen. Jeho popel pohřbili na Novém Donském hřbitově. Posmrtně, v únoru 1956, byl rehabilitován, v roce 1988 ve Volkově odhalili jeho bustu, která byla v roce 2017 v rámci dekomunizace demontována. Všechna sláva – polní tráva, slušelo by se říci.

Věta na závěr. Jsem tomu rád, že i v rodinách „volýňáků“ z Podřipska, lze nalézt pár životních příběhů, které jsou stejně nevšední jako celá historie volyňských krajanů.

Text: PaedDr. Jaroslav Moravec

Václav Ivanovič Zof, foto údajně z roku 1923

Zdroj: www.volynaci.cz, vesnice Volkov, osoba - Václav Zof;

Julis Mařák, Říp, obraz umístěný v Národním divadle v Praze, v předsíni Královské lóže

Zdroj: Česká televize, Julius Mařák: Cyklus pro předsíň královské lóže (29. 7. 2012)

Solanka, jedna z nejoblíbenějších odrůd hrušní, pěstovaných na Volyni, pojmenovaná podle vsi Solany na Libochovicku

Zdroj: www.izahradkar.cz, Hrušeň Solanka byla vyhlášena odrůdou roku 2025 (19. 8. 2024)

Příspěvky na tisk srpen - září 2026

Region LITOMĚŘICE

Gabriela Toullová 700 Kč,
Václav Větrovec 200 Kč,
Soňa a Šárka Nováková 500 Kč,
Ing. Jaroslav Gol 700 Kč,
Miroslav Novák 400 Kč,
Jiří Novák 500 Kč,
Rostislav a Dobromila Knobovi 400 Kč,
Radka Váňová 200 Kč,
Irena Dořáková 200 Kč,
Miluše Dvořáková 200 Kč,
Marie Hueberová 200 Kč,
Jiřina Hříbová 200 Kč,
Jiřina Vacková 200 Kč,
Vlastimil Bohatec 300 Kč,
Jiří a Věra Albrechtovi 400 Kč,
Mgr. Alena Malimánková 200 Kč,
Mgr. Anna Švihlíková 200 Kč,
Irena Pötschová 200 Kč,
Vlasta Koudelová 50 Kč,
Mgr. Oleárníková 100 Kč,
Ing. Antonín Kučera CSc 200 Kč,
Miroslava Klepsová 500 Kč,
Jaroslav Opočenský 500 Kč,
Anna Šarayová 160 Kč,
Mikuláš Prošek 200 Kč,
Ing. Petr Pánek 1 800 Kč,
Miluše Kováčíková 500 Kč.

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

Marie Vaněčková 500 Kč,
Forlo Marián 200 Kč,
Jakubová Ludmila 200 Kč,
Růčková Jaroslava 200 Kč,
Říha Václav 700 Kč,
Zeman Rostislav 1.000 Kč,
Zikmund Václav 100 Kč,
Lazecká Dagmar 500 Kč.

Region PODBOŘANY

Marie Langmaierová 300 Kč.

Oznamujeme všem, že blahopřání se zveřejňují při kulatých a půlkulatých výročí a od 80 let výše každý rok.

Region LITOMĚŘICE

V srpnu oslavil 60 let **Vladimír Zelenka** z Litoměřic, 70 let **Ludmila Halamová** z Liběšic, 75 let **Jindřich Sláma** z Čížkovic. V září oslavila 75 let **Hana Novotná** z Litoměřic, 87 let **Irena Dvořáková** z Litvínova, 91 let **Anna Šarayová** z Hoštiky v říjnu oslaví 65 let **Jaroslav Lachman** z Litoměřic, 75 let **Ing. Miroslava Malíková** z Neratovic, 88 let **Stanislava Grindlerová** z České Lípy, 93 let **Jindřich Hořenín** z Roudnice n. L., v listopadu oslaví 55 let **Ing. Šárka Nováková** z České Kamenice, 98 let **Zdeňka Furmanová** z Litoměřic.

Region TEPLICE

Dne 25. 12. 2026 se v plné síle a elánu dožívá krásného životního jubilea 84 let pan **Josef Marek** z Filipova u České Kamenice, který se narodil ve Velkém Špakově na Volyni. Přejeme mu i nadále pevné zdraví a pro něj tak typický neutuchající životní elán.

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

V listopadu slaví pan **Josef Šťastný**, nar. Brumovice, bytem Brumovice – 75 let; paní **Marie Kubištová** roz. Oberajtrová, nar. Pokosy, bytem Krnov – 84 let. V listopadu slaví paní **Marie Seitlová**, nar. Bílá Kruhle, bytem Nový Jičín - 86 let; paní **Ludmila Muchová** roz. Kohoutková, nar. Pogorilovka, bytem Bruntál 89 let; a paní **Vlasta Barochová** roz. Rejzková, nar. Moskovština, bytem Kopřivnice – 91 let. Všem jubilantům přejeme dny plné zdraví, vitality, pohody, radosti, spokojenosti a také štěstí.

Region PRAHA

V říjnu oslaví 93 let **PhDr. Miroslava Žáková CSc.** z Kupačova, nyní Praha. V listopadu oslaví 45 let **Marek Kristián Loukotka**. Jubilantům přejeme do dalších let životní pohodu, štěstí a pevné zdraví.

Region MOHELNICE

V říjnu oslaví 75 roků **Zajíček Zdeněk** z Mohelnice. V listopadu oslaví 83 roků **Kašparová Marie** z Ostrova. Naším jubilantům přejeme pevné zdraví a mnoho štěstí do dalších let.

Region BRNO

V říjnu oslavuje 91 let pan **Miroslav Rejchrt** z Michalovky nyní Brno. V listopadu oslaví 80 let paní **Vlasta Poláková** roz. Roblová z Nivy Hubinské, nyní Loděnice. Oběma jubilantům přejeme pevné zdraví a životní pohodu.

Region OLOMOUC

V říjnu oslavuje 87 let pan **Ing. Emanuel Masopust** z Hrušvice nyní Olomouc. V listopadu oslaví 89 let pan **Vladimír Polák** z Mirohoště nyní Hněvotín. Oběma jubilantům přejeme pevné zdraví a životní pohodu.

Region ŠUMPERK

V říjnu oslavuje 91 let paní **Emílie Nesvadbová** roz. Vignerová z Českého Malína, nyní Šumperk, 83 let pan **Václav Michálek** z Buhrinu, nyní Velké Losiny. V listopadu oslaví 86 let paní **Věra Jenčková** roz. Vlachová z Českého Kvasilova, nyní Šumperk, 50 let paní **Mgr. Eva Henemanová** roz. Svítková, nyní Hrabší. Všem jubilantům přejeme pevné zdraví a životní pohodu.

Region BROUMOV

V měsíci říjnu oslaví životní jubileum 82 let paní **Černochová Marie** z Újezdce na Volyni, nyní bytem Broumov - Benešov. Přejeme pevné zdraví, štěstí a rodinnou pohodu.

Region PRAHA VYŠEHRADEK

V říjnu oslaví své krásné 83. narozeniny **Ing. Vlasta Chromá**, narozená ve Zdulbunova-Hulče. Nyní bytem v Benešově, byla stavební inženýrkou. V říjnu také oslaví své nádherné 99. narozeniny **doc. MUDr. Alexandr Muratov**, narozen v Kijevu, nyní bytem v Praze. Do dalších let jim přejeme hodně zdraví, štěstí a dobré pohody.

Region TACHOV

V srpnu oslavil ve zdraví krásné devadesáté narozeniny pan **Jan Nosek**, rodák z Holovné České, který bydlí v Tachově. Další naši oslavenci se narodili na Olšance. Kulaté, tentokrát 80. narozeniny, měla v září paní **Marie Librová**, která žije v Tachově, v říjnu je 88 let paní **Evženii Tomšovicové** z Plzně a 97. narozeniny oslaví, věříme že ve zdraví, pan **Jiří Čermák**, který na setkání nikdy nechybí i přesto, že jezdí až z Berouna. Všem přejeme srdečně zdraví a pohodu do dalších let.

Region ŽATEC

V srpnu oslavila 87 let **Nila Hordějčuková** z Novokrajeva, nyní Chlumeč, 96 let **Marie Potužáková** roz. Klicperová z Volkova, nyní Louny, 82 let **Bohumil Šulitka** z Michalovky, nyní Klášterec nad Ohří, 75 let **Marie Vohánková**, roz. Žitná z Ledochovky, nyní Most.

V září oslavila 80 let **Marie Brdková**, roz. Cimerová ze Sofievky, nyní Postoloprty 82 let **Jaroslava Hrníčková** z Volkova, nyní Holedeček, 89 let **Jaroslava Kahounová**, roz. Horáčková z Hušče, nyní Vilice, 86 let **Naděžda Mižigárová** z Volkova, nyní Rakovník, 92 let **Vlasta Ransdorfová** ze Zálesí, nyní Kolečovice

V říjnu oslaví 80 let **Jaroslav Hloušek** ze Zálesí, nyní Dubí, 96 let **Alžběta Němečková**, roz. Veselovská z Michalovky, nyní Žatec, 87 let **Slávka Podolníková** roz. Matějčuková z Michalovky, nyní Žatec 82 let **Božena Řapková**, roz. Horáčková z Hušče, nyní Milčeves, 87 let **Jaroslav Vlasák** z Rovna, nyní Kounov, 75 let **Slavěna Hyhlánová**, nyní Čeradice 84 let **Miroslav Kadavý** z Kvasilova, nyní Louny.

V listopadu oslaví 89 let **Marie Horáčková**, roz. Vondráčková z Ulbárova, nyní Žatec, 83 let **Olga Šindlerová**, roz. Horynová z Kvasilova, nyní Liběšice, 40 let **Zdeněk Řehoř** z Pokos, nyní Žatec, 84 let **Eleonora Wágnerová** z Kvasilova, nyní Libočany 85 let **Viktor Martínek** z Kvasilova, nyní Žatec.

Všem oslavencům přejeme hodně zdraví, spokojenosti a pohody do dalších let.

Region CHOMUTOV

V říjnu oslaví 81 let pan **Jiří Man** z Hulče bytem Žatec. V listopadu oslaví 82 let paní **Ludmila Švecová** rozená Skramská z Kupičova, bytem Kadaň.

Všem jubilantům blahopřejeme a přejeme pevné zdraví.

Region NYMBURK

V našem regionu oslavili a oslaví svá jubilea tito naši spoluobčané: 80 let – **Nazarčuk Michal**, 70 let – **Koníček Josef**, 65 let – **MUDr. Tauchenová Oxana**, **Vlačihová Natálie**, **Dobrytská Lena**, **Dobrytský Michal**, 50 let – **Koníček Jaroslav**, **Mazník Jaroslav**.

Přejeme vše nejlepší do dalších let, hodně zdraví a životní pohody.

NAŠE ŘADY OPUSTILI

Region PRAHA

Naše řady opustil 12. září v nedožitých 88 letech pan **Josef Krouský**. Pocházel z Jezírka, posledně bytem Rakovník.

Upřímnou soustrast pozůstalé rodině a přátelům.

Region ŽATEC

Dne 13. 5. 2026 zemřela ve věku 92 let **Božena Řehořová**, roz. Jindříšková z Pokos, naposledy bytem Žatec.

Dne 11. 8. 2026 zemřela ve věku 87 let **Jiřina Nosková**, roz. Fořtová z Volkova, naposledy bytem Žatec.

Dne 27. 8. 2026 zemřela ve věku 88 let **Libuše Vraná**, roz. Budínská z Volkova, naposledy bytem Lipno.

Dne 1. 9. 2026 zemřela ve věku 89 let **Ludmila Fraňková**, roz. Šalomounová z Podhájců, naposledy bytem Žatec.

Upřímnou soustrast rodinám a pozůstalým.

Region BRNO

Dne 26. září 2026 zemřela ve věku 96 let paní **Zdeňka Dufková**, roz. Zelená z Nivy Hubinské, naposledy bytem Loděnice.

Upřímnou soustrast pozůstalé rodině a přátelům.

Region BROUMOV

Naše řady opustil v srpnu ve věku 93 let pan **Holý Josef** z Alexandrovky.

Upřímnou soustrast všem pozůstalým.

Region PODBŮRANY

Dne 6. září věku nedožitých 74 let zemřel pan **Jiří Pěchota**, z Kyr.

Upřímnou soustrast pozůstalé rodině, příbuzným a přátelům.

Region ŠUMPERK

Naše řady opustil 6. září ve věku 65 let pan **Josef Tengler** z Rejhotic.

Upřímnou soustrast pozůstalé rodině a přátelům.

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československá obchodní banka a.s., Poštovní spořitelna, Rožtylská 1, 225 95 Praha. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, tel: 728 351 726, e-mail: m.necasova@seznam.cz. Děkujeme.

Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Ve Zpravodaj jsou použity obrázky z fotobanky Canva. Číslo vydání 4/2026. Redakční rada: K. Stieberová, N. Chejnovská, E. Langpaulová, M. Srbecký. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte na e-mailovou adresu: zpravodajscvp@seznam.cz nebo na N. Chejnovská, Dlouhý Újezd 202, 34701 Tachov. Tiskne: MH Tisk, Bubenská 43, 170 00 Praha 7 Holešovice. Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod ev. č.: MK ČR E 5901. Termín pro zaslání příspěvků do č. 6/2026 je 23. 11. 2026. www.scvp.eu; www.volynaci.cz. Toto číslo vyšlo 14. října 2026. Číslo 6/2026 vyjde v prosinci.